

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

«Memleketimize gelen pire uzmanı incelemelere başladı.» — Gazeteler —

Pire uzmanı — Ohooo, siz pireyi deve yapmışsınız!

Tasarruflarını Türkiye İş Bankasına yatıranlar daima kârlı çıkarlar...

Bu yıl dağıtılacak, cem'an 12 Milyon liralık ikramiyelerin ilk çekilişi 26 Ağustosta yapılıyor. Çekilişe katılabilmek için İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza etmelisiniz... 1966 yılının ikinci zengin çekilişi için de biriktirdiğiniz paraları İş Bankasında toplamaya devam ediniz.

Türkiye

Bankası

*paranızın...
istikbalinizin
emniyetidir*

AKKAKA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 33 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 10 Ağustos 1966

Yürüyelim Arkadaşlar!

Türkiye'de bugün tek parti var: İşçi Partisi. Bu bir doktrin partisidir. Duygusu bir, düşüncesi bir, inancı bir, çabası bir insanların partisidir. Kaptan kendi havasında, çarkçı kendi havasında, lostrono kendi havasında, tayfa kendi havasında değildir bu gemide. Hangi iskeleden kalktıklarını, hangi iskeleye yanaşacaklarını biliyorlar. Önlerindeki pusula, önlerindeki radar, önlerindeki hava raporu rotayı gösteriyor, sığırları gösteriyor, kayaları gösteriyor, girdapları, kasırgaları gösteriyor, ölümü ve kalımı gösteriyor. İnancımlar bir kere, yürüyorlar ve yürüyecekler. Ne demiş büyük Fikret:

Hak bellediğin bir yola yalnız gideceksin!

İster hak olsun, ister olmasın. Onlar da inancımlar bir kere. Gidecekler...

Bunun dışında iki büyük parti var: C.H.P. ve A.P... Önce Halk Partisine bakınız:

Sağlar bir yanda toplanmış, sol bir yanda. Ecevit'in bayrak çektiği solun solu, İnönü'nün poppohu ile sıvazlana sıvazlana büyük kurultaya hazırlanıyor. Ötede, Şevket Raşit Hatipoğlu gibi çaplı bir milliyetçi, küçümsenmez inancımlar topluluğu ile Milli Şefe —ah, pardon!— C.H.P. liderine ortak bir önerge ile imzalar, imzalar, imzalar yağıdırıyor.

Heccav Eşref'in, Hürriyet ana için söylediği mısra geliyor ister istemez kalemimin ucuna:

Bir elinden şah tuttu, bir elinden padişah!

Tanrı, bir elinden sağın, bir elinden solun tuttuğu Atatürk partisini o kötü sonuçtan korusun...

E, Cumhuriyet Halk Partisi böyle de Adalet Partisi başka türlü mü?

Orada da medeniyetçilerle gelenekçiler boğaz boğaza. Sadettin Bilgi, gözüne kestirse, Sancak-ı şerif açıp Demirel'e Cihat-ı mukaddes ilân edecek!

Millet Partisi mi dediniz?... Yok canım, onun adı «Gel keyfim gel» partisidir. Parti değil, Bölükbaş'ın

Tek eksiği, politikacı uysallığının azlığı, tek kusuru karakter katılığı olan bu dört başı mâmur devlet adamı, haklı bir tiksinti ile politikadan silkinir çıkarsa, yazık olur, çok, çok, çok yazık.

Sakaryalıları onu «milli artık» oylarına mı düşürmeliydi?

Fethi Çelikbaş'ı «bizim çocuğumuzdur» diye bağrına basan Burdurlulardan ders aldılarsa ne mutlu!

Bana sorar mısınız?... Ekrem Alican'ın yeri, oturduğu kefeye denge

yapan adamdır. Uzak gelecekte, iki büyük partinin çözümler geçireceğini bilmek için kâhin olmak istemez.

C.H.P. solları, belki de bazı Milli Birlikçiler, belki de bazı Kontenjan senatörleri, beki de bazı siyasî eğilimleri belirmiş aydınlarla yeni bir C.H.P.'ye, ortanın solunda bir C.H.P. ye can vereceklerdir. Bir bölüm C.H.P.'li de yine kendi çevrelerinde toplanacak, orta yol politikacıları ile bir merkez partisidir kuracaklardır.

A.P.'nin bugünkü muhalifler takımını uzak olmayan bir yarıda, bu solu belirli merkez partisinden sağında birikmiş göreceğimize hiç şüphemiz olmasın. Ona katılacakların kimler olacağını, eğer söyleyorsa, Milli Emniyete sorunuz!

Asıl Adalet Partisi, büyük ve aydın çoğunluğu ile, sanırım ki, bu orta yolun bayrağını eline alacaktır. Biz Devlet'le Millet'i elele verecek olan bu yolun, büyük ölümünden sonra zikzaklar içinde kaybolan Atatürk yolu olduğuna, olacağına inanıyoruz.

Sayın Demirel ile sayın Ekrem Alican'ı bu yolda yanyana, kolkola görmek... Bu, kırkıyedi yıl önce, bir 19 Mayıs sabahı Samsun'dan yola çıkış kadar mutlu bir yürüyüştür.

Kulağıma, şafaklar içinden sesler geliyor, Mustafa Kemal'in altın sesine benzer sesler:

Güneş ufuktan şimdi doğar, Yürüyelim arkadaşlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

KIRK HARAMİLER : 1

PORTRE

Sakin selâm isteme: Sen verirken o alır,
Yanılıp el uzatsan kaybedersin kolunu!
Konferanslar verir de bir türlü açıklamaz:
Kırk yılda dört yüz milyon kazanmanın yolunu!

Çimdik

siyasî kışlası o: İçerde çınlayan yalnız Osmanağa'nın borusu!

Saltanatlı ismi İspanya asılladelerini aşan Cumhuriyetçii... Köylü... Millet Partisi ise, bir türlü dengesini bulamamış bir terazidir. Şu fizikteki şaşkın terazi!

Tek yandığım parti hangisidir, bilir misiniz?... Ekrem Alican'ın Yeni Türkiye'si...

Daha doğrusunu ister misiniz?... Raif Aybar gibi birkaç gönül adamı, birkaç ideal adamı dışında, yalnız kendisidir yandığım, sayın Alican.

Onu ancak uzaktan tanıyorum. Uzaktan, ama çok yakından!

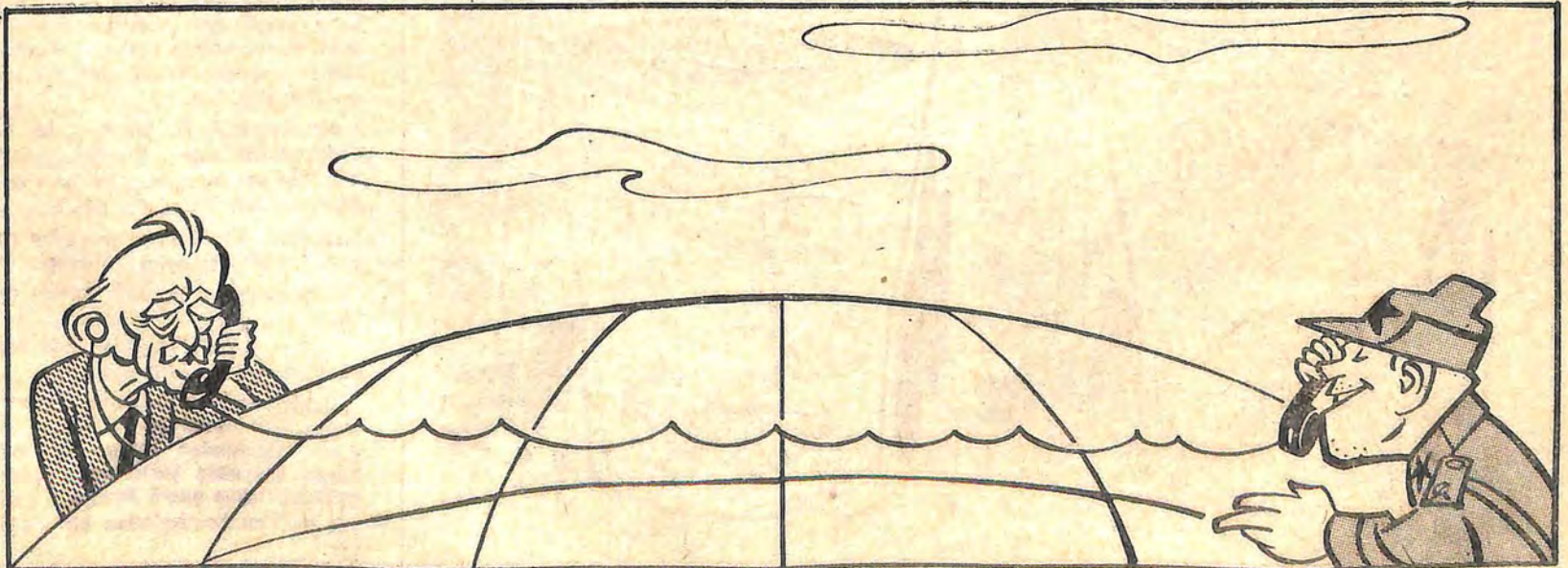
değiştirecek ağırlığı ile Adalet Partisidir. Başlangıçta sevgisinin kanatlarını üstüne gerdiği bu parti, Y.T.P. liderine bütün gönül kapılarını açmak için bir an bile düşünmemelidir...

Gönül kapılarını dedim. Gönül olmayan ahşap adamlar bunun dışındadır elbet.

Sayın Süleyman Demirel'in baş çekeceği bir A.P. topluluğu, ona davetçi gitmek için ne bekliyor, ne düşünüyor acaba?... Ona ve arkadaşlarına.

Büyük politikacı, günün değil, geleceğin, uzak geleceğin hesabını

İnönü «Biz ortanın solundayız ama sosyalist değiliz» dedi.

Rusya — Biz ortanın neresindeyiz Paşam?..

Ben Avrupadayken...

Yirmi ulusun harman yeri : YUGOSLAVYA

Daha beş yıl öncesinedek, o denli çok ve sık sık cezaevlerine atarlardı ki, arada sırada beni dışarda görenler, şu sorularıyla zehir gibi acı şaka yaparlardı:

— Ne o? İzinli mi çıktın?

Geçen yıldan beri şeytanın ayağını kırdım. Şimdi sık sık çağrılı olarak yurt dışı gezilerine çıkıyorum. Yolda karşılaştığım dostlarım soruyorlar:

— Ayol, nerelerdesin?

Kasıla kasıla cevap veriyorum:

— Nerde olurum, Avrupa gezisindeyim. İzinli geldim...

Arkadan ekliyorum:

— Dün geldim, yarın dönüyorum...

— Aman... Gerçek mi?

— Eeee... Ellisinden sonra oldu mu, insan işte böyle azar...

Üsküp'e gidiş

Yugoslavlar «Skopje» yazar, «Skopje» okurlar; biz Yahya Kemal'in doğduğu o kente Üsküp deriz.

Budapeşte'den dönüşümden yirmi gün sonra gelen telgraf şöyleydi:

«Toros Canavarı adlı oyununuzun onbir Hazirandaki prömiyerinde bulunmak üzere...»

On Haziranda yola çıktım: Tiren Niş'e geldi. Burada iki saat kalacağız, sonra Üsküp'e ikibuçuk saatlik yolumuz var.

Niş istasyonunda, koca bir glâyol demeti arkasından, Yugoslavya'nın ünlü Türk şairi Necati Zekeriyâ'nın güleç yüzünü gördüm. Üç arkadaş, beni karşılama için arabayla gelmişler. Eksik olmasınlar.

— Oyun, saat 19,30 da başlıyor. Tirenle geç kalırız. Arabayla gideceğiz... dediler.

Saat 19 da Üsküp'e geldik. Otele yerleştirdim. Otelin adı mı? Artık bunu

siz kendiliğinizden bilmelisiniz. Öyle ufak tefek otellere sığamayacağıma göre, ben ancak «Grand Hotel» de kalabilirim.

Hava bir sıcak, bir sıcak... Necati Zekeriyâ'nın arabasıyla tiyatroya gidiyoruz.

— Biraz yağmur yağsa da hava serinlese... dememe kalmadı, aman, bir yağmur, bir dolu... Dolu taneleri, ne irilikte olur? Nohut kadar, fındık kadar, ceviz kadar... Hadi bilemedin, elma kadar. Hayır, bu dolu taneleri ayva kadar. Dolu, makinelî tüfek ateşi gibi arabanın çatısına vuruyor. Nerdeyse arabayı de-lecek. Üsküp birden bir anababa gü-nü oldu.

Dediler ki: Çoktandır Üsküp'te böyle dolu görülmemiş...

Eeee, Üsküp'e kim geldi? Gelişimiz beli olacak. Bir Cumhurbaşkan-ı gelse, Yugoslavlar yirmi bir päre re mi, kırk bir päre mi, yoksa bin bir päre mi top atarlardı. Fakir gelince top atılmaz, işte böyle göklerden melekler kafamıza ayva iriliğinde dolu atarlardı.

Canımızı tiyatroya attık. Ve ne oldu biliyor musunuz? Tüm Üsküp kentinin elektrik akımı kesildi. Hiç bir elçi benim gösterdiğim başarıyı gösteremez. Her gittiğim yere, bütün Türkiye'yi de birlikte götürüyorum.

Üsküplüler pek şaşılar:

— Bizde elektrik hiç kesilmezdi!

Bu kesiklik on dakika sürdü sürmedi, elektrikler açıldı.

Televizyoncular geldi. Yüzümüzü televizyonda yansıttılar. Büyük yazarlara özgü, çok fiyakalı pozlar aldım.

Oyun başladı. Başarıyla oynandı. Alkuşlar, çiçekler...

Üç gün sonra da Makedonya Tiyatro Festivali yapıldı. Festivale katılan onyedinci tiyatroya Molyer'den, Şekspir'den oyunlar da vardı. «Toros Canavarı»nın başoyuncusu

Lütfi Seyfullah, festivalde en iyi o yuncu seçildi.

Biraz bilecenlik

Akbaba okurları, bu dergide mi zah okumak ve okuduklarına gül-mekle koşullanmışlardır. Onun için güldürü yazmak zorundayız. Oysa Yugoslavya, benim gezdiğim yabancı ülkelerin en ilginç olanı. Orada çok şey öğrendim. Korkmayınız, size ciddi şeyler anlatmıyacağım. Ama azıcık bilecenli etmeme izin ver-menizi dilerim.

Sosyalizmi bir kalıp ve kışla disiplinini ve de zartzurt sananlara söylüyorum: Bütün sosyalist ülkelerde sosyalizm ilkeleri hep birdir ama, her ülke sosyalizmi kendi toplumsal yapısına göre ayrı ayrı uygular.

Yugoslavya'da bu uygulamada en önemli olarak göze çarpan iki şey vardır:

1 — Ayrı halkların bir uyum içinde yaşaması. Bu, çok önemlidir. Çünkü Yugoslavya Federasyonundaki altı cumhuriyette yirmi ayrı ulus yaşamaktadır. Yugoslavlar, bu yirmi ulusun uyum içinde yaşama yolunu bulmuşlardır. Bu uyumun kurmacısı «teorisyenî» da, bir Türk-tür: Makedonya Başbakan Yardımcısı Kemal Seyfullah.

2 — İkinci önemli özellik, Yugoslavya sosyalizmindeki «Kendi kendini yönetim» dir. Yalnız fabrikalar ve başka üretim alanları değil, bütün kurumlar kendi kendilerini yönetirler.

Hayır, daha başka bilgilerle sizi sıcaşacak değilim. Yalnız Kemal Seyfullah'ın çok önemli bulduğum bir sözünü buraya aktarıyorum: «Azınlıklar, uluslar arasında altın köprü kuruyorlar.» Nasıl mı? Kendi ulus kültür ve edebiyatını, öbür uluslara yayarak. Örneğin, Yugoslavya'daki Türk azınlığı, Türkiye edebiyat ve sanatını, Yugoslavya'nın yirmi ulusu arasında, onların ayrı

ayrı dilleriyle yayıyorlar. Yani Kemal Seyfullah şunu diyor: Bir ülkede azınlıklar, o ülkenin zayıflığı değil, gücüdür. Azınlıkları sindirme uğratmak «hazmetmek», yok etmek, eritmek yanlıştır. Yeter ki, azınlıklar ve halklar arası uyum sağlanabilsin...

Bir Başbakan yardımcısından söz ederken, yalnız adını söylüyor, adının başına «Bay» gibi, «sayın» gibi bir san koymuyorum. Buna şaşmıyorsunuzdur. Nedenini anlatayım.

Yugoslavya'da bana herkes küçük adıyla sesleniyordu. Doğrusu ya, yarı yaşında bir gencin bile, daha ilk görüşünde benimle «Aziz» diye konuşması hoşuma gitmiyordu. «Aziz bey», «Aziz ağabey», hiç değilse «Aziz Nesin»... İnsan ne de olsa alışkanlıklarından kurtulamıyor. Sonra sonra anladım ki, Yugoslavya'da küçük büyük herkes birbirine salt küçük adıyla sesleniyor. Başbakan da, Bakanlar da böyle... Pek de iyi yapıyorlar. Buna alışmak gerekli, hiç de saygısızlık değil. Saygı, dışta ve biçimde değildir. Bizdeyse tersine... «Sayın» diye başlar, ondan sonra veritirir, insanın iler tutar yerini bırakmaz. Ne o? Nezaâket... Niçin Süleyman Demirel'e Süleyman demiye-lim?

Azınlıklar arasında

Yugoslavya'da altı cumhuriyet var, dedik. Bunlardan ikisi geri kalmış cumhuriyetlerdir: Makedonya ile Karadağ Cumhuriyetleri...

Bizde olduğu gibi, Yugoslav halkları arasında da birbirlerine takılmalar, şakalaşmalar var. Karadağ halkı genel olarak, rahatına düşkün, keyfince yaşamayı seven insanlar olarak tanınıyor. Bu konuda şakalar uydurmuşlar. İşte biri:

Bir Karadağlı ile bir Sırp, bir odada yaşıyorlarmış. Bir gece elektrik lâmbası bozulmuş, lâmbayı değiştirecekler. Karadağlı Sırp'a:

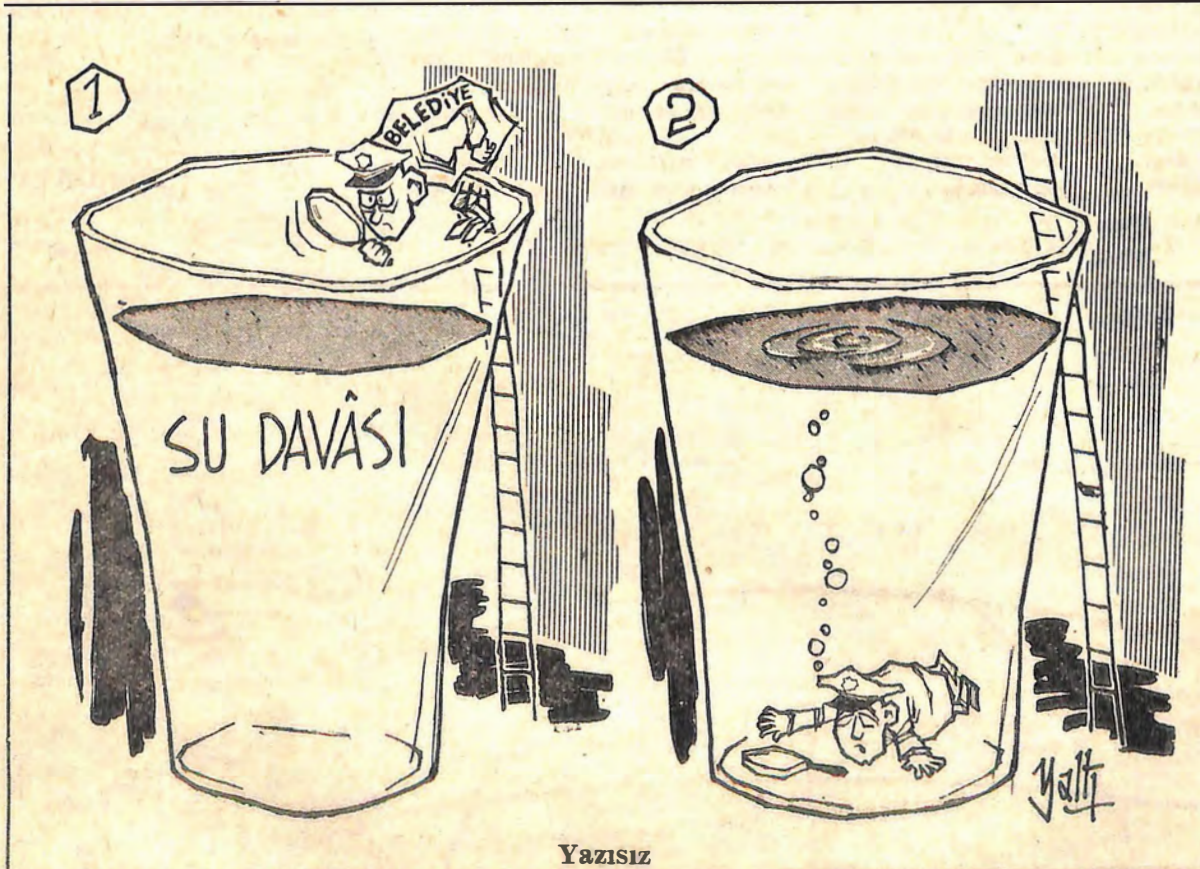
— Hadi çömel de sırtına çıkıp şu yeni lâmbayı takayım... demiş.

Sırp eğilmiş, Karadağlı sırtına çıkınca:

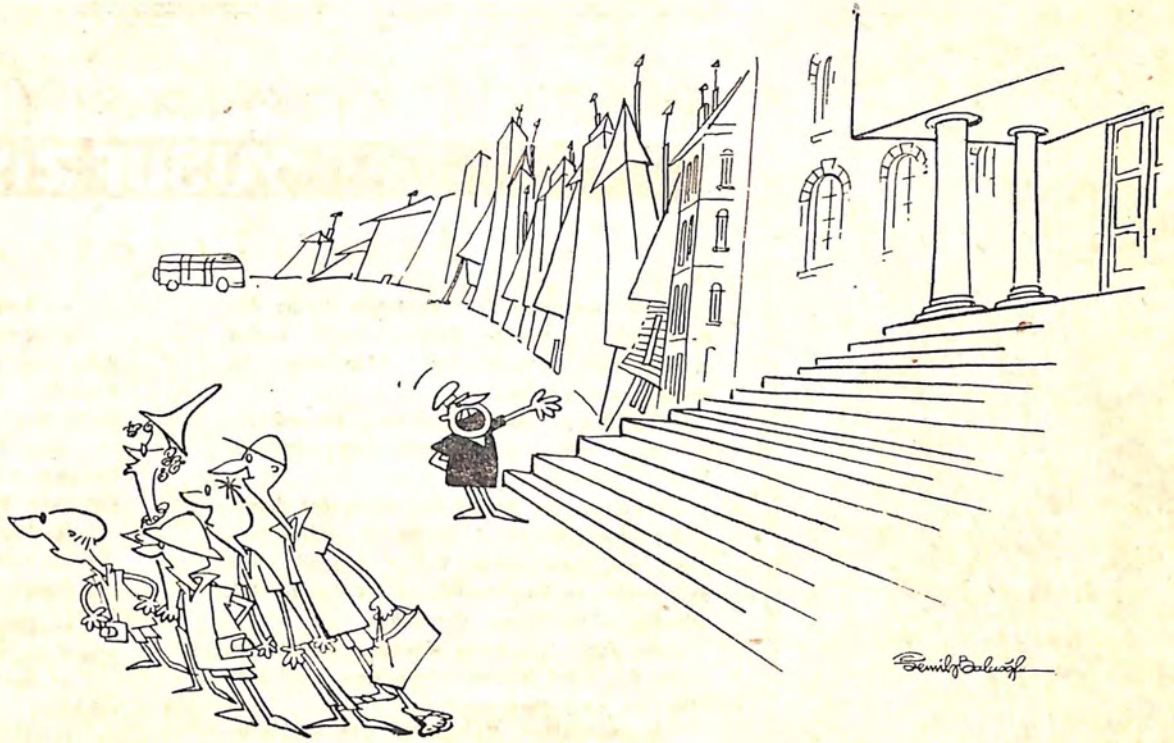
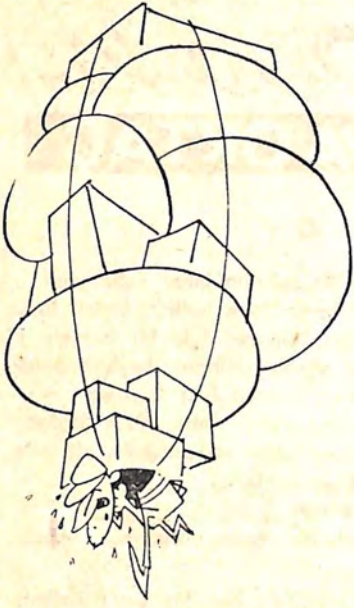
— Hadi, demiş, şimdi altımda dön de lâmba yuvasına girsin!...

Üsküp depremi felâketini biliyorsunuz. «Depreme ayrıca değineceğim». Depremden sonra Üsküp'e bütün dünyadan yardımlar yağdı. Böylece Üsküp şimdi Avrupa'nın sayılı modern kentlerinden biri oluyor.

Geri kalmış Karadağ Cumhuriyeti...

Yazısız

Yazısız

tine, öbür Cumhuriyetler yardım e-
lini uzatıp fabrika yapmaya kalkın-
ca, öbürleri şöyle bir şaka uydur-
muşlar. Sözde Karadağlılar «Biz
fabrika istemiyoruz, deprem istiyor-
ruz!» demişler.

Karadağlılar şakacılıklarıyla ta-
nınmışlar. Bir Karadağlı, Bakanlara
karşı öyle acı yergilerde bulunuyor,
fıkralar uyduruyormuş ki, bu yergi
oklarına en çok hedef olan bir Ba-
kan, bu adamı çağırıp kendisiyle
konuşmak istemiş. Karadağlı:

— Bakan beni ne yapacak? diye
sormuş.

— Fıkra anlattırarak... demişler.

Karadağlı gitmiş. Bakan masasın-
da oturuyor. Masaya kadar da yere
uzun bir yol keçesi serili. Kara-
dağlı, yol keçesinin üstünden de-
ğil, dışından yürürmüş. Karadağlı-
nın yol keçesine basmadığını gören
Bakan:

— Niçin keçenin üstünden yürü-
müyorsun? Yugoslavya'nın her ye-
rinde böyle keçeler var... deyince,
Karadağlı sormuş:

— Sız beni buraya fıkra anlat-
mam için mi çağırdınız, yoksa ba-
na kendi uydurduğunuz fıkraları an-
latmak için mi?

Gezdiğim sosyalist ülkeler için-
de, Romanya, Bulgaristan ve Yu-
goslavya turizm sorununu tüm çö-
zümlemişler. Bu ülkeler her yıl tu-
rizmden milyonlar kazanıyorlar. Ad-
riyatik kıyıları, turizm cenneti ol-
muş. Tabii bu konuda da birçok
fıkralar uydurmuşlar. İşte biri: Hal-
ka sürekli turizm propagandası ya-
pılıyor. Turistleri memnun edecek-
siniz, isteklerini yerine getirecek-
siniz, turistlere nazik olacaksınız.

Bir köylü kadın, tatilini geçirmek
için Adriyatik kıyısına dinlenmeye
gitmiş. Güzel kadınmış. Bir Fransız
turist kadını gözüne kestirmiş. Ka-
dın, bu işe istekli değil ama, ne
yapsın, turistlerin isteklerine karşı
gelinmiyecek. Tatilden dönüşte ko-
casına, turistin isteğini geri çevire-
mediği için, Fransızdan gebe kaldı-
ğını söylemiş. Koca düşünmüş, dü-
şünmüş:

— Anlıyorum karıcığım, demiş,

Bu âlem

Teknefesler dalgıç oldu,
Kör testere kılıç oldu,
Başların hepsi kaç oldu,
Ne âlemdir bizim âlem!

İnleyen derdin bilemez,
Kimse göz yaşın silemez,
Yollar girift, geçilemez,
Ne âlemdir bizim âlem!

Dikenler'miz mısır oldu,
Davarlar'mız kısır oldu,
Eski çobanlar sır oldu,
Ne âlemdir bizim âlem!

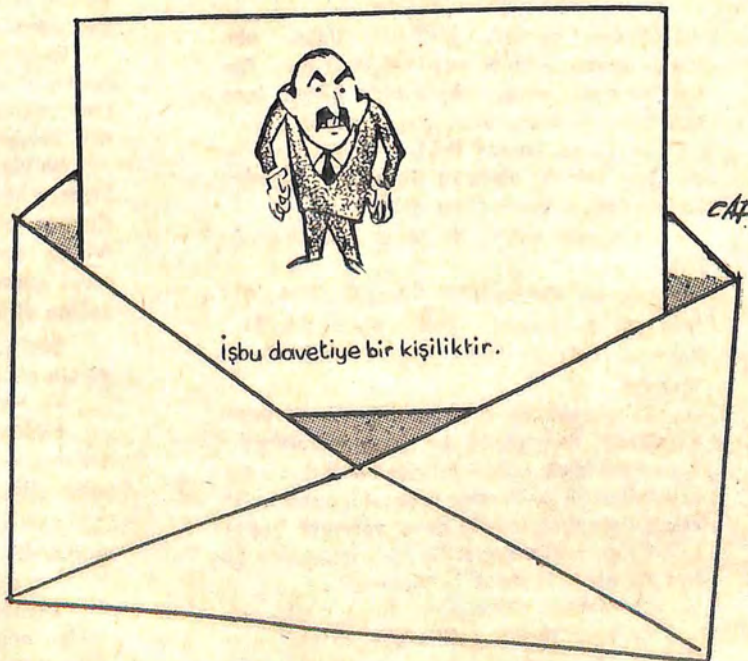
Yok! Sokma başını derde,
Bunlar böyleymiş her yerde:
Kullar arasında perde,
Ne âlemdir bizim âlem!

Kuruları hep yaş oldu,
Taşlardan bize aş oldu,
Ayaklar bir bir baş oldu,
Ne âlemdir bizim âlem!

Kör de Arı, deme şaşı!
Koltuğa al dertli başı!
Oynar gözü, oynar kaşı!
Ne âlemdir bizim âlem!

Eren ARI

M. Aybar halkı Amerikayla savaşa dâvet etti. (Gazeteler)

Yazısız

turistlere nazik davranmak zorun-
daydın. Ama ben şimdi ne düşünü-
yorum, biliyor musun? Doğacak ço-
cukla nasıl Fransızca konuşacağız?

Geri kalmış kapitalist ülkeler üs-
tüne uydurulmuş, açık saçıkca bir
fıkra var. Yalnız bu fıkrayı Yugos-
lavya'da değil, Bulgaristan'da dinle-
dim. Bu fıkra, bir bilmececi.

Yolda üç kişi geliyor. Birinin iki
eli cebinde. Birinin tek eli cebinde.
Öbürünün iki eli de arkasında bağlı.
Bu adamlar kimlerdir?

Cevap :

İki eli pantolon cebinde olan pat-
rondur. Bir eliyle paralarını, öbür e-
liyle keyfini karıştırıyor.

Tek eli cebinde olan işçidir. Pa-
rası olmadığı için, tek eliyle yalnız
keyfini karıştırıyor.

İki eli arkasında olan emeklidir.
Ne parası ne de keyfi olmadığı için,
zavallının karıştırarak bir şey
yok, iki eliyle kendini korumaya ça-
lışıyor.

1950 den beri uygulanan kendi
kendini yönetimden, bir iki satırla
yukarda söz etmişim. Kendi kendi-
ni yönetimin en büyük yararı, sos-
yalist uygulamanın bir belası olan
bürokrasiyi önlemesi, azaltmasıdır.
Bu yöntem uygulanmadan önce, Yu-
goslavya'da da aşırı ve azgın bürok-
rasi varmış. İşte o günlerde Yugos-
lavlrlar şu şakayı uydurmuşlar. Söz-
de Kennedy ile Tito, sert bir tartış-
maya girmişler. Çok kızan Kenne-
dy:

— İki atom bombasıyla İşlerini
bitiririm... demiş.

Bu söze gülümseyen Tito:

— Biz iki - üç atom bombasıyla
bitmeyiz ama, demiş, Amerika'ya
bizden iki müdür gönderirsem Ame-
rika'yı batırırım...

Yugoslavya'da görüp duydukları-
nın mizaha yatkın yanlarını daha
birkaç yazıyla anlatacağım. Hoşça
kalın sayın okurlarım.

Aziz NESİN

Geçmiş Zaman Olurken...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Eski Tiyatrolar

Çocukluğumun dört tiyatrosu vardı: Abdürrezzak, Kel Hasan, Şevki.. Bunlar tulûat tiyatrolarıydı. Dördüncüsü, Manakyan. O, dram oynardı yalnız.

Darülbegal, Naşit, bunlardan sonradır. Ama, orta oyunu, Karagöz hepsinden eskidir.

Karagöz de tiyatro mu sayacağız demeyiniz. Tiyatrodur elbet. Perde var, sahne var, piyes var, aktörler var. Yalnız, hepsini, ayrı ayrı sesler ve kımıldanışlarla oynatan bir tek adamdır: Ona, rejisör diyebiliriz.

En eski tiyatromuz Karagöz, komedidir, trajedidir, hattâ badem gözlü, ince belli çengileri ile operettir.

İncelemeciler, Karagözün Çin Türklerinden geldiğini söylerler. Bu gölge oyununun adı «Kalkoraç» mış...

Çeşitli adları vardır Karagözün: İbret perdesi derler, Hayâl derler...

Arkada meşale yanar, önde göstermelik durur. Karagözcünün arı vızıltısına benzer düdüğü ile başlar oyun. Düdük nedir bilir misiniz?... İki ucundan kesilmiş bir kamış. Bir ucuna cigara kâğıdı yapıştırılmış, üstüne çakı ile bir çentik açılmıştır. Mahallenin bütün çocuklarını coşturan o sihirli ses bu düdükten çıkar.

Karagözün seyircilerini yalnız çocuklar sanmayınız. Hayâli kâtip Salih gibi usta Karagözcüler, kimi ipek Şam hırkalı, kimi samur kürklü eski zaman efendilerini de perdeleri karşısında toplayacak, güçlü sanatçılarıdır.

Oyun, perdenin arkasından gelen vızıltı ve bir gölge elin çektiği göstermeliğin kalkması ile başlardı.

Perde boşalınca Hacivatın şarkısını duyardık. Bu şarkı değişik güfteler ve bestelerdir. Biri hâlâ kulağımda:

On kere demedim mi sana sevme dokuz yâr,
Sevme dokuz yâr!
Sekizde sefa, dokuzda cefa, onda bir iş var,
Bunda bir iş var!

Öbürü de şu:

Bir elif çekti yine,
Sîneme cânân bu gece!

Hacivat, perdede görünür: Uzun, alafanga sakalı, kırmızı, yeşil ıçıraklağı ile... Durur, bir ayağı yerde, öbürü hafif kalkık, ince beli biraz kırılmış, uzun bir of çeker:

— Ooof, haaaay haki

Top sakallı, alaturka Karagöz, köşeden başını uzatıp yumruğunu sallar:

— Kaldır kafanı da tepende ki yumruğa baki

Hacivat, Osmanlıdır. Karagöz, Türk. Biri halk dili ile konuşur, öbürü divan dili ile... Karagöz, Azîz Nesin'dir. Hacivat, Refî' Cevat Ulunay!

Bu oyunlardan bir tanesini pek severim: Karagözün hanendeliğini... İşsiz kalmışlardır. Para kazanmak için çare düşünürlerken, şarkı söyleyerek geçinmek gelir akıllarına... Hacivat, Karagöze musiki dersi vermeye başlar. Kalın, pürüzlü sesi ile bir «medeet» çeker Karagöz. Hacivat beğenmez:

— Olmadı Karagözüm, biraz pest...

Karagöz sesini hafifletir:

— Medeet...

— Aman Karagözüm biraz daha pest...

O sesini biraz daha indirir, öbürü biraz daha pest ister. Nihayet öyle bir hal alır ki Karagöz, sesi ağzının içinde kaybolmuştur. Değil seyirciler, kendisi bile duymaz.

Ama Hacivat «biraz daha pest» deyince, Karagöz çileden çıkar ve perdede alt alta, üst üste döğüşe başlarlar...

Hacivat sorar:

— Karagözüm bana vurmanın esbabı mucibesiz?..

«Esbab-ı mucibe» den bir şey anlama-yan Karagöz bir tokat daha yapıştırır:

— Benim babamın ne hırkası var, ne de cübbesi!

Hepimiz, çocuk kakhahalarımızla salonu çınlatırız...

Karagöz takımı, deve derisinden yapılır: Karagöz, Hacivat, Tuzsuz Bekir, Beberuhi, Arnavut, Arap, Yahudi, Çengi... Artistler kadrosu zengindir.

Deve derisine o ışıklı renkleri, o ayrı ayrı tiplere ayrı ayrı benliği vermeyi kolay sanmayınız.

Hele Karagöz oynamak, hem güzel sanattır, hem güç sanat. Ercüment Ekrem Talû çok tatlı karagöz oynatırdı. Burhan Felek dostumuz da pek mâhirmiş...

Uzun Çarşı'da çektilmiş ince değneklerle takılı, üç dört kişiyi iki elle bir arada oynamak için büyük tecrübe ve hüner ister. Sonra, karagözcünün sesi, her sese uygun olacak: Kinnabi zade Narçın bey sesinden çengi kız sesine kadar...

Eski günlerin hayâl perdesi, sahiden hayâl oldu artık!

Bu özbeöz Türk oyununa Yunanlıların sahip çıkmasına ne dersiniz?

Yunanlıya «grec» dendiğini bilirsiniz. Grec'in lûgat mânâsı nedir, onu da bilirsiniz ama, bilmiyenlere ben fısıldayım: Yankesici!

Abdürrezzak

Tulûat üstadı Abdürrezzak'ın son günlerine yettim ancak. Şişman, top sakallı, güleç bir adamdı. Hayâlimdeki Nasreddin Hoca tam odur.

Direklerarası tiyatrolarından birinde, iki üç kere seyrettim, Ramazanda. Çok küçüküm. Hiçbir iz yok hâtıramda... Ama babamdan duyduğum bir nüktesi var:

Sultan Hamîd'in huzurunda oynuyormuş. Piyesin adı galiba Köy Dügünü... Dügün sofrasında, ortaya bir büyük kâse pilâv gelmiş. Bir de kapağı kaldırmış ki Abdürrezzak, tepeme gümüş meci diye dolu.. Bir meci diye o zaman yirmi kuruştur. Şimdi yirmi lira...

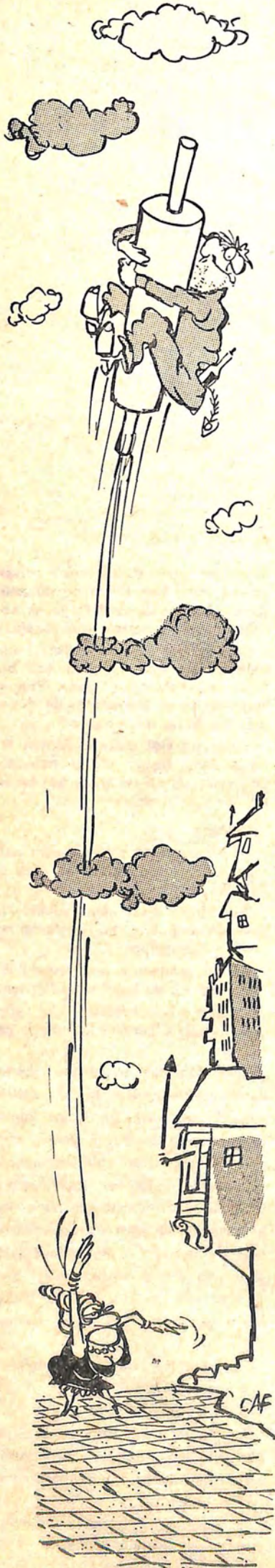
Şöyle ağı sulanarak kâse dolusu meci diyelere bakan komik şehir, uşağa sormuş:

— Hani bunun zerdesi?..

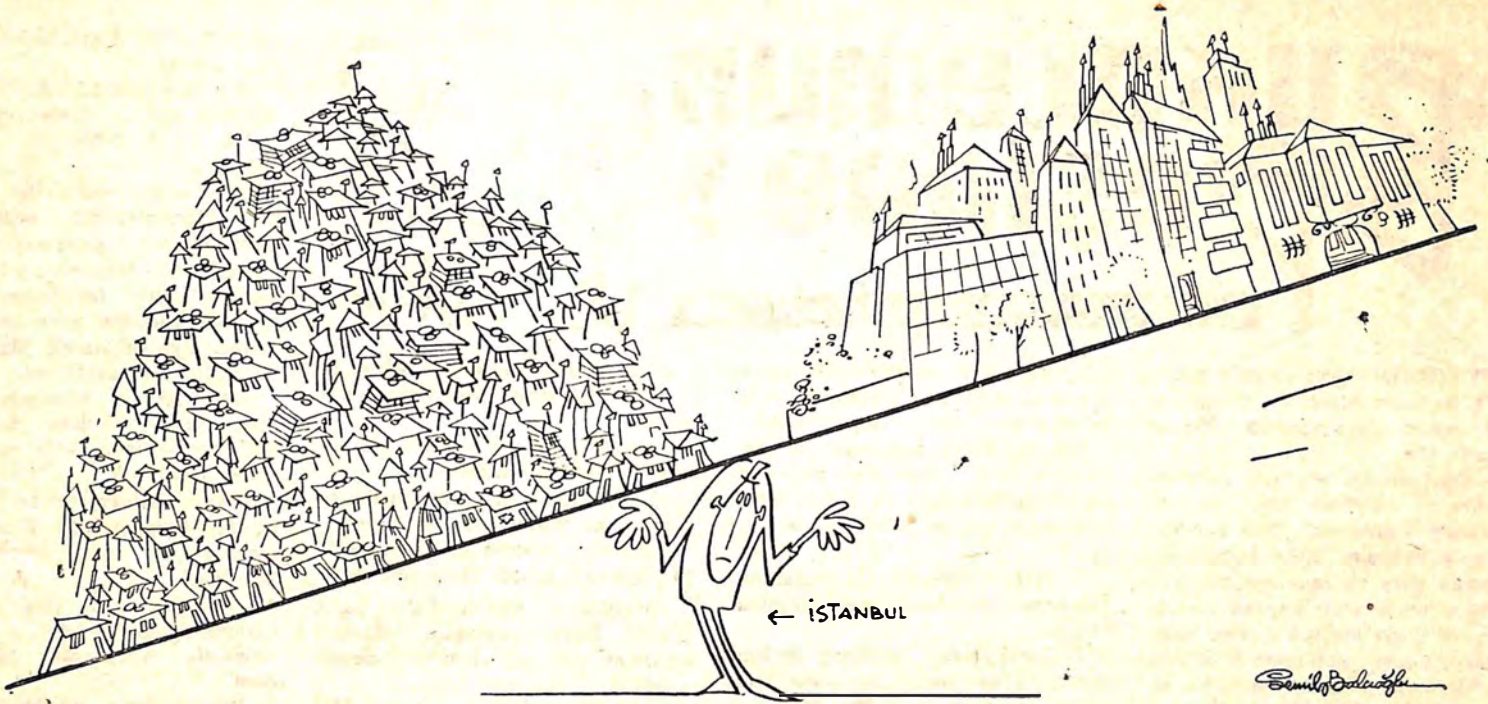
Malûm ya, düğünlerde pilâv - zerde beraber yenir ve biri gümüş gibi beyaz, öbürü altın gibi sarıdır.

Padişah hemen ferman buyurmuş ve Abdürrezzak'ın önüne bir kâse dolusu da çil çil altınlar gelmiş!

Demek Osmanlı tiyatrosu, saraydan böylesine cömert bir yardım görür, sanat böyle korunmuş o günlere...

Sarhoşlar fezada tedavi edilecek..
(Gazeteler)

«Zira bu terâzü bu kadar sıkleti çekmez!» — Ziya Paşa —

PAZARTESİ

Turist

Sultanahmet'te bir otele baskın yapmış polis. Hırsız yakalamak, katil enselemek için değil.. Yok, yok, Haydar Tunçkanat'ın açıkladığı gizli İsteyli hazırlayanları tutmak için de değil...

Bizde polis, otele bir şey için baskın yapar: Uygunsuz vaziyette bir, yahut birkaç çift yakalamak için!

Bir kere, olaya verilen isim yanlış: Uygunsuz vaziyet... Acaba uygun vaziyet denilse daha uygun olmaz mıydı?

Öpüşmek, uygunsuzluk mudur? Sevişmek, uygunsuzluk mudur?.. Eğer öyle ise, her anenin doğurduğu çocuğa, kızsı Ayşe, Zeynep, oğlansa Ahmet, Mahmut değil hepsine tek isim vermeli: Uygunsuz!

Bize öyle geliyor ki memleketimizde hiçbir iş, bu «uygunsuz» dediğimiz muamele kadar «uygun» değildir.

Bu seksüel felsefeden sonra gelelim konumuza: Sultanahmet'te otel basan polisin emeği boşa gitmemiştir: Beş çift, zabıta edebiyatı ile söyliyelim, uygunsuz vaziyette yakalanmış!

Eğer bu uygunsuzlar vatandaşlarımız olsalardı, yapılacak işlem malûm: Önce karakola, sonra müdüriyete, daha sonra zührevî hastalıklar muayenesine, daha sonra da mahkemeye...

Ama bunlar vatandaş değil, turistmiş, turist!

Bakanlığın ise emri varmış: Turistlere iyi muamele ediniz diye...

Çaresiz, başarılı polislerimiz, uygunsuz turistlerimizin keyifle-

rinin kaçırmaktan başka başarı gösterememişler!

Burada, yerli uygunsuzlarımızı bir Bektaşî fıkrası anlatalım:

Bir Ramazan günü, babaerenler, ağaç gölgesinde çıkını açmış, hem dinleniyor, hem çımleniyormuş. Kol gezen zaptiye karşısına dikilmiş:

— Bre zındık, oruç yok mu?

İhtiyar cevap vermiş:

— Yolcuym dostlar...

(Bilirsiniz, yolcu olanlara, yani turistlere oruç tutmak farz değildir.)

— Nereden nereye seferisin?

Babaerenler beyaz sakalını sıvazlamış:

— Bu dünyadan öbür dünya ya!

İşte sevgili uygunsuzlarımız, böyle bir baskına uğradığınızda, babaerenleri düşünün ve her insan gibi bir dünya turisti olduğunuzu hatırlayın.

SALI

Afiyet olsun!

Ünlü sinema yıldızı, ellilik Frank Sinatra evlenmiş. Dünya gazeteleri şaşıyorlar: Kızından bile küçük, körpecik bir güzelle evlendi diye...

Meşhur musunuz?.. İnsanların dilinden kurtulamazsınız.

Şu adam, kızından küçük bir taze ile evleneceğine, annesinden bile büyük bir kocakarı alıyordu, diller, kalemler susar mıydı sanki?..

Başkalarını memnun etmeye imkân olmadığına göre, hiç olmazsa kendisini memnun etmiş Sinatra... Afiyet olsun!

ÇARŞAMBA

Nur!

Ne garip İnsanlarız: Karanlığın adını aydınlık, zulmetin adını nur koymuşuz.

Şu nurculuk nedir, zift karasından, katran karasından başka?

Af Kanununa, biliyorsunuz, Nurcular giremedi. Ama bir milletvekili hem de profesör bir milletvekili, hem de ordinaryüs profesör bir milletvekili, Ali Fuat Başgill, Nurcuların da affını istiyor. Hattâ biraz da övüyor Nurculuğu...

Bu davranışı üstadın iherl yaşına, son günlerin siyasî edebiyatı ile «kocamış» lığına verecektik ama, aklımıza başka şey geldi: Üstad Başgill, malûm ya, münevverdir. Affı isteyenler de Nurcu. İkisi de aynı kelime altesinden değil mi: Nur ve münevver!

PERŞEMBE

Bayan Kennedy

Politikacılıkla arsa tellâllığı birleştirilmiş bir A.P.'li, bir sarhoşlar meclisinde eşini:

— Bayan Kennedy, diye takdim etmiş!

Hımmm, anladınız değil mi?

Adamın gözü öyle Şehir Meclisi üyeliğinde, Büyük Millet Meclisi üyeliğinde, Senato üyeliğinde filân değil... Bakanlıkta, başbakanlıkta filân da değil... Karısının bayan Kennedy olabilmesi için kendisinin ne olması lâzım, anlayın artık!

«Aman.. Başımıza bu da mı gelecek?» diye üzülmeyiniz sakın. Gelmez, gelmez... Ama gelse bile, çabuk geçer. Billyorsunuz, bayan Kennedy duldur!

CUMA

Teşekkür

Türkiye'nin Amerika'ya borcu ne kadarmış, biliyor musunuz? Gazetelerde okuduk: 762 milyon dolar. Türkçesi sekiz milyar lıra...

Haydi, hep bir ağızdan teşekkür edelim: Go Home!

CUMARTESİ

2000

Prag'da bir havacı İkinin metreden paraşütle düşmüş de hiçbir şey olmamış...

Şaşılacak şey... Bizde böyle düşenler milletvekili, senatör, bakan... Hiç olmazsa en azından kahraman olurlar!

PAZAR

Sosyalist

Sayın İnönü:

— Biz ortanın solundayız, ama sosyalist değiliz, buyurmuşlar...

Biz de haddimiz olmayarak kendilerine soralım:

— Paşam, sosyalistler ortanın neresindedir acaba?

Bukalemun Peşinde!

Özbek İncebayraktar

BİYOLOJİ öğretmenimiz tabiat âşığıdır. Mecbur olmadıkça sınıfta ders yapmaz. Kızlara götürür bizi.

— Dört duvar arasında ders mi yapılmış? Biyoloji ilmi, tabiatın koynunda öğrenilir. Ben kendimi böyle yetiştirdim, diye böbürlenir.

İçerde ders yapmak zorunda kalırsa bile, mutlaka bir hayvan vücudu açar. Bizi de mecbur eder buna. Şimdiye kadar açtığımız kedilerin, köpeklerin, kaplumbağaların, kurbağaların haddi hesabı yok. Başboş kedilerin ve köpeklerin yok edilmesinde belediyeye yardımcı olduğumuz için, belediye başkanı, öğretmenimle birkaç kere resmen teşekkür de etti. Hattâ, gelecek seçimlerde belediye başkanlığına adaylığını koysa, öğretmenimizin yüzde yüz kazanacağını söyleyenler bile var. Çünkü, memlekete bundan daha büyük hizmet olamazmış. Köpeklerle mücadele edememiş herkes. Bu bir medenî cesaret meselesiymiş.

Gerçekten, bu köpek milleti biribirine çok bağlıdır. Tehlike karşısında hemen birleşirler. Eh, bu kadar tutkun bir gurupla savaşmak, değme babayiğidin harcı değildir. Hani «İt iti ısırmasın» derler ya, doğrudur. Köpeklerin ne hinoğlu hin yaratıklar olduğunu bilen dedelerimiz «Köpeğe dalanmaktansa, çalıyı dolanmak yeğdir» demişler.

İşte, sınıfta böylesine yaman bir köpek cellâdı kesilen biyolojî öğretmenimle, belediye başkanlığı için kendisine yapılan bütün teklifleri:

— Ben ancak okulumu yararlı olmaya çalışıyorum. Şehrin bu kadar köpeğiyle uğraşacak halim yok, diye reddetti.

Dirayetli hocadır, kuvvetli hocadır ama, onun da bir kusuru var: Öğünür ara sıra.

— Ben, der, yeryüzündeki bütün hayvanların, bütün çiçeklerin isimlerini bilir, görür görmez tanırım!

Öğretmenimiz, çiçeklerin ve hayvanların hem Türkçe, hem de Lâtince isimlerini bilir ama, Türkçe'lerini kullanmaz. Daima Lâtince'lerini söyler.

— Neden Türkçe'lerini kullanmıyorsunuz efendim? diye sorduğumuzda,

— Türkçe'lerini söyleyip de ilmi otoritemi sarsamam. Hem biz anlamadığımız şeylere karşı daha çok hayranlık duyarız, diye cevap verir. Hâfızası da çok kuvvetlidir onun. Yoksa bu kadar isim akılda durmaz.

Geçen gün bizi tekçenekli bitkileri incelemek üzere yine kızlara götürdü. Her taraf, renk renk bahar çiçekleriyle bezenmişti. Muzipliğim tuttu. Öğretmenimizi imtihan edecektim. Bakalım gösterdiğim çiçeklerin isimlerini bilecek mi?

Birkaç çiçek kopardım yerden.

— Efendim, bu çiçeklerin isimlerini biliyor musunuz? diye sordum.

O, hiç düşünmeden gizli bir gururla:

— Şu, dedi. BRUCHUS RUFIMANUS. Öbürü, ELEPHANTUS. Şu da, CABALLUS...

Çiçeklerin isimlerini hemen defterime not ettim.

O günden sonra öğretmenime olan saygım ve hayranlığım daha da arttı. Onun bilemeyeceği bir şey olamazdı artık. Onu tanrısal bir varlık olarak görmeye başlamıştım.

Bir gün kitaplıkta elime «Lâtince'den Türkçe'ye» isimli bir sözlük geçti. Aklıma hemen öğretmenimizin söylediği çiçek isimleri geldi. Açtım sözlüğü. Çiçeklerden biri için ELEPHANTUS demişti. Buldum ELEPHANTUS'u. Karşısında şunlar yazılıydı:

«ELEPHANTUS: Fil. Karada yaşa-

yan en büyük hayvandır. Afrika'da ve Asya'da yaşar» diye devam ediyordu.

İkinci çiçeğin adı CABALLUS idi. Onu da buldum sözlükte.

«CABALLUS: At. Tek tırnaklılardandır ana yurdu Orta Asya'dır.»

Sonuncu çiçeğin de BRUCHUS RUFIMANUS'tu adı. Onun için de:

«BRUCHUS RUFIMANUS: Bakla böceği. Siyah renklidir. Baklalara musallat olan bir parazittir» deniliyordu.

Okuduklarıma inanamadım. Muhakkak sözlükte bir yanlışlık vardı. Öğretmenimiz hatâ yapsın ha! İmkânsızdı bu.

Buna rağmen, içime bir kurt düştü. Öğretmenimiz yanlışmış olabilir. Ne de olsa o da insandı. Hatâ yapabiliirdi.

Bu merakla birkaç Botanik ve Zooloji kitabı, üç beş Lâtince sözlük daha karıştırdım. Bütün kaynaklar, öğretmenimizi mahcup etmek için sözleşmişler gibi, hep ilk defa baktığım Lâtince sözlükte yazılanları tekrar edip duruyorlardı.

Şimdiye kadar bir Tanrı gibi gözümde büyüttüğüm öğretmenimin foyası meydana çıkmıştı. Demek ki, iki yıldır bize bir sürü yalancı dolmalar yutturmumuşt.

Ertesi gün arkadaşlara, öğretmenimizin foyasını nasıl meydana çıkardığımı, böbürlene böbürlene anlattım.

— Vay anasını! Demek öyle hal Biz ona gösteririz, diye homurdandılar.

Daha sonraki derslerin birinde, çiçeklerde kök konusunu inceleyeceğimiz diye bizi yine kızlara götürdü. Bu sefer ben yine aynı çiçekleri topladım.

— Öğretmenim, dedim. Lütfen şu çiçeklerin isimlerini söyley misiniz?

O, yine hiç düşünmeden arka arkaya sıraladı.

«Bu, dedi. SOLANUMTUS TUBEROSUM. Öbürü, DANCUS CAROTATUS. Şu da APINUUS GRAVEOLENSA.»

Arkadaşlar makaraları koyverdiler. Öğretmenimiz bozuldu ama belli etmemeye çalışarak:

— Susun, terbiyesizler! Şurada size bir şeyler öğretmeye çalışıyoruz. Siz, kalkmış, edepsizlik ediyorsunuz, diye öfkelenildi. Siz, cehaleti ile mutlu bir kuşaksınız!

Artık, Lâtince sözlüğe bakmaya lüzum yoktu. Kimbilir? Bu isimler, belki bir hayvanın, belki de bir meyvanın adıydı!

Tuncer, sınıfımızın en haşarı, en açığız öğrencisiydi. Elinde birkaç çiçekle, sinsi sinsi öğretmenimize sokuldu.

— Hocam, dedi. Bu çiçeklerin Lâtince isimlerini ben de biliyorum. Müsaade ederseniz söyleyeyim, dedi.

Öğretmenimiz merak ve şaşkınlıkla:

— Söyle bakalım! Söyle, dedi.

Tuncer, bir Botanik kürsüsü profesörü edesıyla:

— Bu, ATIORUS KANDIRIORUS. Şu da PALAAVROS SIKIORUS, deyince,

Öğretmenimiz:

— Seni gidi ahlâksız herif seni! Benimle alay etmeye utanmıyor musun? diye küplere bindi. Kendisini zor yatıştırabildik.

Ertesi gün, dersi ihlâl ve hocaların ilmi otoritesini sarsıcı hareketlerde bulunduğu gerekçesiyle, dslp-lin kurulu, Tuncer'i on beş gün okuldan uzaklaştırdı.

Bu olaydan birkaç ay sonra öğretmenimiz bize:

— Çocuklar! Gelecek dersimizde Bukalemunları inceleyip sonra da açacağız. Herkes o güne kadar bir Bukalemun bulup getirecek, diye sıkı sıkı tembih etti.

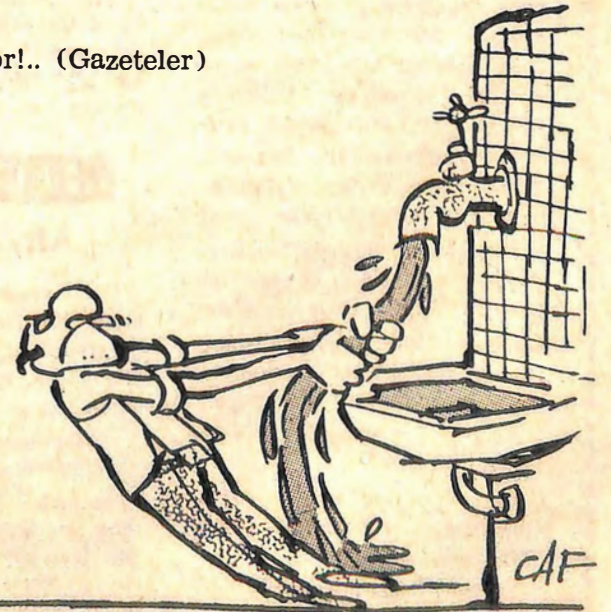
Hiçbirimiz Bukalemun görmemiştik.

— Efendim! Biz hiç Bukalemun görmedik. Nerden bulalım? dediysek de dinletemedik.

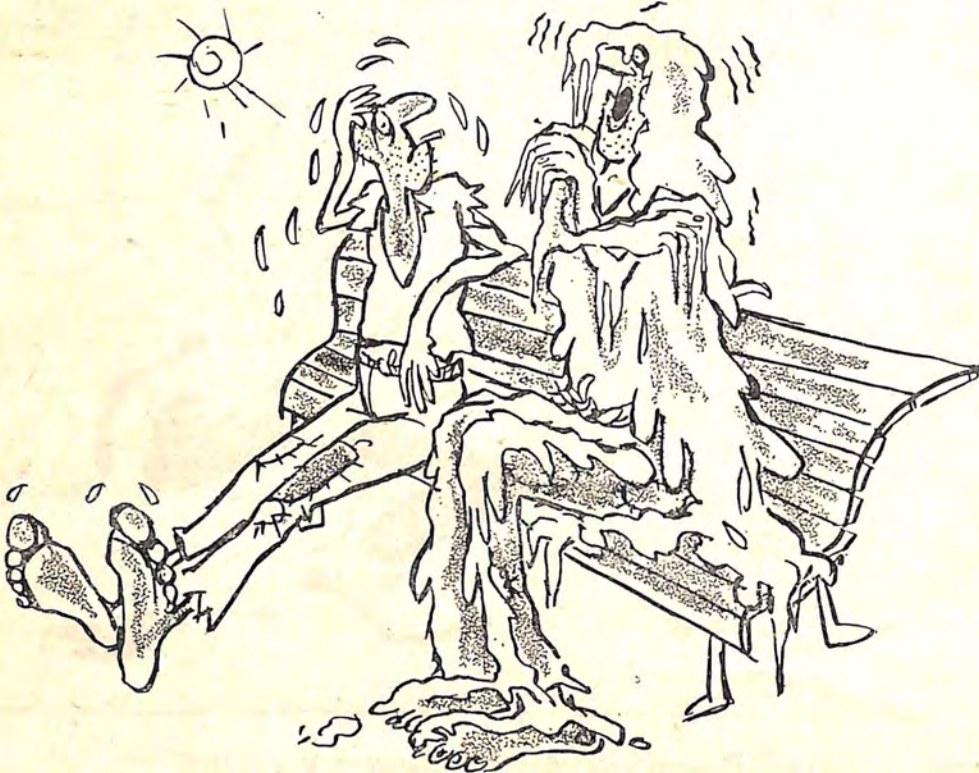
O:

— Nasıl görmezsiniz efendim! Bu memlekette Bukalemundan çok ne var? Her taraf Bukalemun dolu. Öyle, kızlara, bayırlara gitmeye bile

Musluklara suyun gelmesiyle gitmesi bir oluyor!.. (Gazeteler)

— Amman kocacığım sıkı tut!

— Hiiiç, aklıma birden kış geldi de!

lüzum yok. Çarşıda, caddede, okulda, her yerde bol bol Bukalemun bulabilirsiniz. «Tanımıyoruz», «Bulamayız» anlamam ben. Getirmeyen zayıf alır, diye sınıfı yıldır.

Bu korkuyla, hepimiz birer Bukalemun bulmak zorunda kaldık. O gün sınıf Nuh'un gemisine döndü. Bir tane de öğretmenimiz getirmişti. Fakat işin garibi, kimsenin Bukalemunu birbirine benzemiyordu. Öğretmenimiz önce Engli'e sordu:

— Engin, dedi. Nedir o elindeki senin?

— Bukalemun, efendim!

— Kim verdi onu sana?

— Ağabeyim. Bahçede yakalamış.

— O Bukalemun değil, kırkayak

tır. Sonra hepimize birer birer elimizdeki hayvanların adlarını sordu. Hepimiz de «Bukalemun» dedik. Meğer biz, Bukalemun diye sınıfa hamam böceği, danaburnu, köstebek, tarla faresi getirmemiş miyiz? Öğretmenimiz köpürdü:

— Kaz kafalılar! dedi. Yazıklar olsun size verdiğim emeklere!

Daha da söylenecekti ama, tam o sırada kapı açıldı. İçerli, üç gündür okulumuzu teftiş eden müfettiş bey girdi. Öğretmenimiz derhal toparlandı. Sanki demindenberl söylenen o değilmiş gibi, mütebesselm bir çehreyle anlatmaya başladı:

— Çocuklar! dedi. Elimde gördüğünüz hayvan Bukalemundur. En önemli özelliği, bulunduğu yerin rengine uymasındır. İsterseniz üzerine renkli bir kumaş parçası atalım. Nasıl renk değiştirdiğini birlikte görelim, diyerek cebinden koyu mavi bir mendil çıkartıp masanın üzerinde masum masum duran Bukalemunun üzerine örttü.

Bukalemun mendilin altında renk değiştire dursun, o, hünerinden emin bir Abra Kadabra çalımlıyla konuşmaya devam etti:

— Daha önce gördüğünüz gibi, Bukalemunun rengi grı idl. Biraz sonra mendili kaldırdığım zaman, hayvanın, mendilin rengini aldığı,

yani koyu mavi olduğunu göreceksiniz, dedi.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra mendili kaldırdı. Hayret!.. Bukalemunun renginde en ufak bir

Üç kâğıtçı

Gelin beyim bize gelin,
Sağa sola ellemeyin,
Üç kâatla şans deneyin,
Çok kazanıp bol bol yeyin,
Politika nene gerek?
Bul karayı, al parayı,
Komple tut sinemayı..

Gözlerini açan olur,
Sermayeni saçan olur,
Borç bırakıp kaçan olur,
Tutuşan yer paçan olur,
Bakkal olmak nene gerek?
Bul karayı al parayı,
Aşka gelip at nârayı..

Bir maaşla kasan dolmaz,
Gözün gönlün tasalanmaz,
Vergi, ceza alan olmaz,
Basan alır, Hasan almaz,
Memur olmak nene gerek?
Bul karayı, al parayı,
Yatla dolaş Marmara'yı..

Kuvvetlisi kafa atar,
Karaborsa bilet satar,
Yakalansa tali batır,
Sekiz maçta Toto yatar,
Kaptan olma nene gerek?
Bul karayı al parayı,
Eğlen dolaş Ankara'yı..

Önergeler karalanır,
Silâhşorlar sıralanır,
Kelle, bacak yaralanır,
Yan kapılar aralanır,
Meb'us olmak nene gerek?
Bul karayı, al parayı,
Turist ol gez Avrupa'yı...

Enver ERDİK

değişiklik bile yok. Öğretmenimiz şaşırılmış, bir bize, bir hayvana bakıp duruyor.

— Allah! Allah!.. Nasıl iş bu? Hiç de başıma gelmemişti. Hayvancağız mendilin altında uyuyakaldı da rengini değiştirmeyi unuttu mu yoksa? diye söylenerek, parmağının ucuyla Bukalemunu dürtükledi. Zavalının uyuduğu falan yoktu. Şaşkın şaşkın, sağına soluna bakınıyordu.

Öğretmenimiz tam bir panik içindedeydi. Demindenberi hiç konuşmadan sınıfın bir köşesinde öğretmenimiz dinleyen müfettiş bey, ıkınıp sıkınıyor, kıpkırmızı kesilen suratıyla, avurtlarını dolduran kahkahalarını patlatmamak için, dudaklarını kemiriyordu.

Daha fazla dayanamadı. Öğretmenimizi, içine düştüğü güç durumdan kurtarmak için yardım etmek zorunda kaldı.

— Dilâver Bey! dedi. Elinizdeki Bukalemun değil, bildiğimiz âdi duvar kertenkelesidir. Evet, burada Bukalemunların yaşayabilmeleri ve icrayı sanat edebilmeleri için elverişli bir ortam vardır ama, bunların asıl vatanları sıcak bölgelerdir.

Öğretmenimiz önce kıpkırmızı oldu, sonra da sapsarı kesildi. Bukalemun gibi renk değiştirmeyi bilmedi. Ne diyeceğini bilemedi. Süt dökmüş kedi gibi, süklüm püklüm önüne bakıyordu.

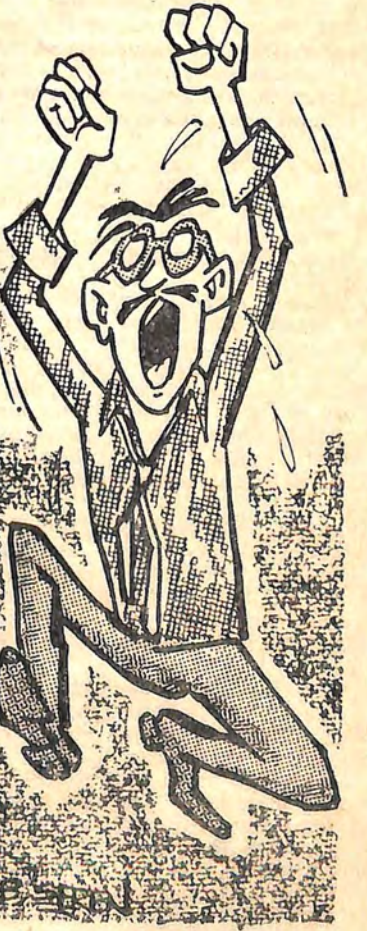
Bereket versin tam o sırada çalan ders zili öğretmenimizin imdadına yetişti. Müfettişin arkasından, Bukalemunu elinde, kös kös sınıfı terketti.

O günden sonra derslerimize başka bir öğretmen geldi. Eski öğretmenimizi de bir daha gören olmadı.

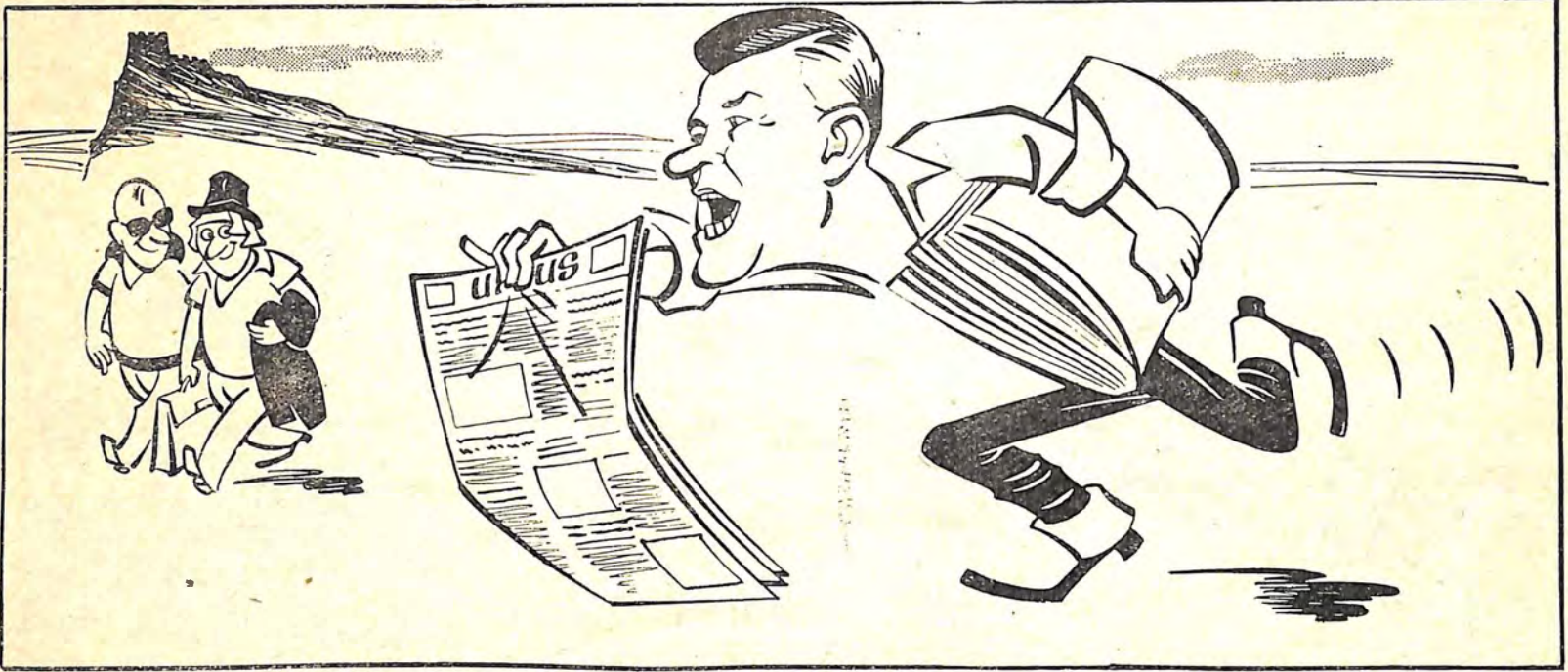
Aradan ne kadar zaman geçti bilmem. Bir gün bizim Bukalemun'un üç partli değiştirdikten sonra Büyük Millet Meclisinde en atılgan sözcülerden biri olduğunu gördük.

Partisi iktidarda olsaydı şimdiki Milli Eğitim Bakanı idi diyorlar.

Özbek İncebayraktar

— Go Home!..

Kemal Satır — Yazıyooooor!... Amerikalıların yok edeceği vatanseverleri yazıyooooor!...

PORTRE :

Mehmet Turgut

BAKANLARIN en çok dedikodu edilmiş ve en az tanınmış o. Basının tanıttığı, petrol polemikçi Mehmed Turgut Partililerinin tanıttığı, kıskançlığın tanıttığı Mehmed Turgut. Bizim tanıdığımız da kulaktan dolma, hem de fena dolma, bir Mehmed Turgut... Halbuki ne sarsıntısız tarafları vardır...

Partilileri Süleyman Demirel'e yakınlığını kıskanırlar. «Abey» derdi eskiden Başbakan'a. Abey, biliyorsunuz bu okunuşla Fransızca arı demektir. «Aryla ne ilgisi var» diye ucuzdan ucuzdan alay ederlerdi... Bu kadar ucuzluğa lüzum yok: Arı hem bal yapar, hem sokar...

Balı zırakın, Süleyman Demirel de son zamanlara kadar mazlumdur, hiç olmazsa görünüşte... Hiç kimseyi sokmadı, ama kendisi son zamanlarda arı sokmuşa döndü. Neydi Meclisteki o son konuşmasında, hiddeti, şiddeti, fırtınası, şimşegi?... Neydi? O: «Bir söyleyen bin işitecektir» kâseî fağfurdanları...

Yapma yapma «abey», demiyor musun artık ağabeyine Mehmed Turgut?

Mehmed Turgut, petrolzede senatör İhsan Topaloğluyla, aynı köyde doğmuşmuş. Doğunun bir köyünde. İhsan Topaloğlu atla arabayla saltanatla mektebe gidermiş. Mehmed Turgut, atsız, arabasız, saltanatsız, gidermiş. Derler ki, gene kendi partilileri —onca kahredici teferruatı insanın ancak yakınları derliyeblirler zâlimâne— Mehmed Turgut'u İhsan Topaloğluyla uğraştıran, bu küçükten kalmalıklardır. Pek zanetmem. Partilerde çok inanmış kişiler bulunduğuna kani değilim, amma Mehmed Turgut inanmışın biri... İnandığı doğru ola, yanlış ola!

İnanmışın biri olduğundan, partiye çok emeği geçtiğinden, bir de dürüstlüğünden, partinin emeksizleri onu pek çekemezler.

Huyu suyu kalbine göre değildir. İyi kalplidir ama durmadan küser. Vatandaş ona küstüm otu adını takmıştır. Bu küstüm otluğu Süleyman Demirel'i pek çok etkilerdi eskiden. Mehmed Turgutun küsmesi, AP'de, dolayısıyla vatanın yüzeyinde bir hâdise olurdu. Demirel onu küskünlüğünden vazgeçirmek

anKara nimet arzik

MEKTUBU

için, hayli çaba sarfederdi, bu son aylara kadar. Bu son aylarda, vakiti yok ta ondan çaba sarfetmiyor. Büyüdü Demirel, problemleri de büyüdü. Arkadaşlarla «arası açıldı» büyüklükten...

Tabii insan hep büyük kalmaz. Hep de küçük kalmadığı gibi... Herhangi bir arkadaşı, büyüdükten sonra küçüleceği zaman, Mehmed Turgut'u koyduğu yerde bulacaktır, vefalı, sağlam, dost...

Küstüm otu, Mehmed Turgut evlidir. Son derece saydığı bir karısı vardır. Geçenlerde Bayan Turgutun bir şiir kitabı çıkmıştı... Kocasının tek kitabının mehzazları hep İngilizce kitaplardır. Turgut İngilizce bilmediğine göre, herhalde eşi bu kitapları, hem okumuştur... Hem çevirmiştir Türkçeye...

Mehmed Turgut, ufaktır, tefektir, sevimlidir. Son zamanlarda basınla arası yavaş yavaş düzelmiştir, bir kısım basınla tabii... En zalim kalemler artık ona kıyamamaktadırlar, ya artık kıyılacak bir tarafını bırakmadıkları için, veya, hakkın daki fikirleri değiştirdikleri için... Belli olmuyor ki şu basın...

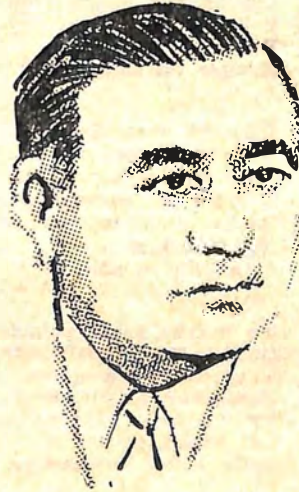
Eser ve adam:

Kazılarda, bir Roma köyü çıkmıştı. Şimdi köyün tümünü, örselemeden meydana çıkarmağa gayret ediyorlardı. Saha, Orta Doğu Üniversitesinin sahasıydı. Talebeler ilgi içinde, geliyor gidiyor bakıyorlardı, Anadolu'nun onbin senelik yaşamışlığına...

Şimdi bu yaşamışlığın üzerinde kendi üniversiteleri kurulmuştu. Yüzme havuzları vardı, kafeteryaları vardı. Özel otobisleri vardı. Her biri birer ağaç dikmişlerdi üniversitelerinin etrafına... Üniversiteleri artık «çften» hocalarını vermeğe başlamıştı kendi mezunlarından:

Büyük bir eserin ilk adımlarıydı bunlar!

Belki onbin sene sonra, gene bazı meraklılar, Anadolu'nun yaşamışlığını merak edeceklerdi de, kazıların altından, gömülü hatıralarıyla, gömülmemiş etkileriyle, Orta Doğu Üniversitesi çıkacaktı... İz bırakan

Mehmet TURGUT

cak bir müesseseydi muhakkak. En büyük faktör de, izin derin olmasında bir adamdı, ufaktan tefekten, Kemal Kurdaş...

Biraderlerim, bazen insan adamı tanımalı, eserini tanımamalı. Bazen de eseri tanımalı, adamı tanımamalı...

Kemal Kurdaş, İhtilâlin Maliye Bakanı... Bakın ben onu nasıl tanıdım:

— «I am a fiscal man» (Ben bir maliyeciyim), dedi bir ses kulağının dibinde. Döndüm. Birazcık enine, krepeşi tepesini örtmiyen saçlı, meşinleşmiş derili, gözlüklü, ve mi-

yop bakışlı bir adam, dört zebellâ gibi dişlek Amerikalının elini sıkıyordu... Amerikalılar onun «fiskallığından» memnun bütüştün dişlekliyorlardı. Kararlı, dinamik, istediğini bilen adam pozundaydı her dakika... Kendini kendine, gümüş bir tepsinin üzerinde iyi sunuyordu...

«Fiskali» daha önce de bir uçak alanında görmüştüm. Yanında soluk zümrüt gözlü, mandalina rengi kotondan elbiseli, modasız sivri beyaz papuğu bir matmazel sekreter vardı. O dikte ediyor. Matmazel sekreter yazıyordu. Ve matmazel sekreterin dudaklarında, tasvîpkâr gülümsemeler uçuşuyordu, fiskalın her sözüne...

Kemal Kurdaş beyazlar içindeydi. Bu beyazlıktan iki şey uzanıyordu: Kılı kollar, ve gömleğindeki yollar: Mandalina, limon sarısı, siyah renkte... O yollar, bütün idealerin durduğu mîdenin üzerinde, pantolon kemeriyle kesiliyordu... Kurdaş için söyleyiyorum, genel olarak konuşuyorum idealler hakkında!

O söylüyordu, gene kararlı, dinamik, istediğini bilir. Sekreter hanım not alıyordu durmadan, bir gülcüğüyle dudaklarında...

— «4 kazan... anayasa... onları telâşlandırılmalı»...

Herhalde hükûmete bir teklifti, harekete geçirmek için, telâşlandırmak gerektiğine göre...

Sağ tarafında da, bir nabza göre şerbet verici oturuyordu. «Bu ortam büyük adamları anlamaz» ifadeli...

Hatırmımda, o Kemal Kurdaş var işte, özünü özüne her dakika bir gümüş tepside sunan... Amerikalılara «I am a fiscal man» diye, Klark'lar çeken, bir de gözümün önünde bunca geliştirdiği Orta Doğu var. Demek eserle adam arasında bunca fark, bunca ayrık olabiliyor... E, sevindim... Başka kişilerden de demek, bütün gösterişsizliklerine rağmen, böyle farklar bekleyebileceğiz... Bekliyelim Akbaba, ne dersin?

Nimet ARZIK

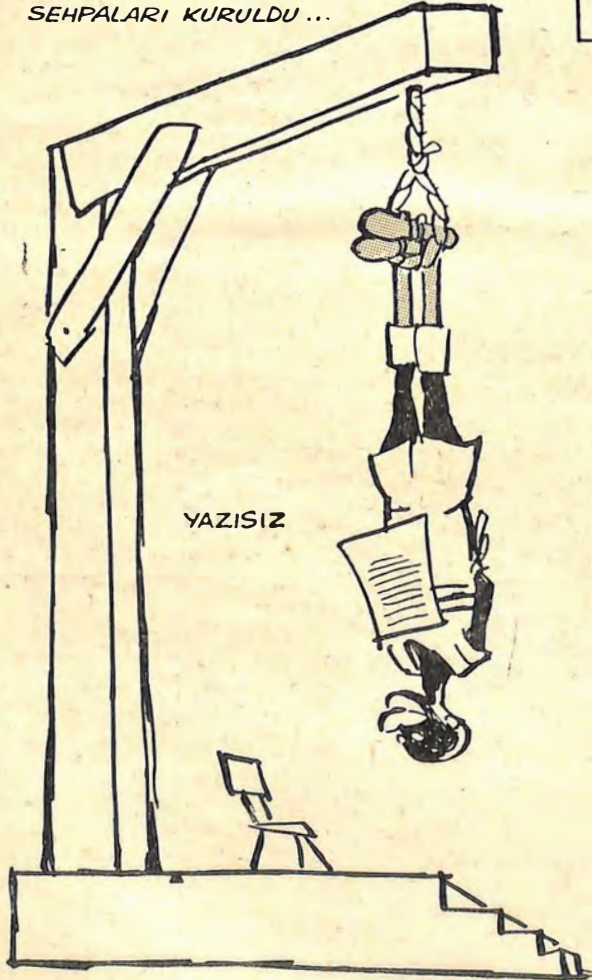
KEYFİMCE

CAFER ZORLU

"ACI KAHVE,"

BREZİLYA'DA İDAM SEHPALARI KURULDU...

DÜNYA KUPASI FUTBOL-
CULARININ İDRARLARI
TAHLİL EDİLDİ.

-ÇİZMEDEN YUKARI ÇIKMAK YOK!

ZENCİ EUSEBİO KALECİLERİN
KABUSU OLDU...

YAZISIZ

"DÜNYA KUPASI MAÇLARI BİTTİ"

Son defa

Genç kadın yeni uşağını sor-
guya çeker:

— Kimi kefil gösteriyorsun?
— Oniki yıl Feriha hanımlarda
çalıştım hamfendi, onlardan so-
rabilirsiniz.
— Oniki yıl.. Pekiy, neye ayrıl-
dın?

Genç uşak başını önüne eğer.

— Sıkılma, söyle.
— Şeyyy.. Feriha hanımla ben..
— Evet?
— Bir aradayken kocası üstü-
müze vardı da..
— Oniki yılda ilk defa mı bu?
— Yooo, son defa..

İleri görüş

Aile reisinin yaş günü. Misafir-
lerle dolu evin genç ve güzel kızı
bir aralık babasına bir delikanlı-
yı takdim eder. Baba gizli bir gül-
ümsemeyle:

— Kim bu delikanlı? diye
sorar.

Genç kız:

— Müstakbel torununun baba-
sını tanımak hoşuna gider diye
düşünmüştüm, der.

Siz eğlendirmeye bakın:

Madam, doktora sordu:

— Hastamızın durumu çok
mu ağır doktor?

— Değil, ama durumunu siz
idare edeceksiniz. Az önce söy-
lediklerimi tekrarlıyorum: Gele-
cek aylar içinde tiyatro yasak,
sinema yasak, maç yasak, oto-
mobil yasak, televizyon yasak,
tüttün yasak, alkol yasak, heye-
can verici kitaplar yasak, yine
de siz kendisini eğlendirmeye
bakın..

Kâhin değil

İki serseri meyhanede kafayı
çekerlerken, bir aralık ailelerin-
den söz açarlar. Biri:

— Bilir misin, der, babam üç
hafta önce öleceğini bildi.

— O halde baban bir kâhindir.

— Kâhin ne kelime?

— İnsan başına gelecekleri ön-

ceden bilirse kâhin sayılır.

Arkadaşı dudak büktü:

— Öyleyse babam kâhin sayıl-

maz.

— Neden?

— Çünkü öleceğini ağır ceza

yargıcından öğrenmişti..

Zam

Kâtip patronun odasına girdi:

— Affedersiniz beyefendi, bir
adam sizi görmek istiyor.

— Neymiş istediği?

— Maaşına zam.

— Burada olmadığımı söyle..

— İmkânsız beyefendi, sizin

burada olduğunuzu biliyor.

— Kim bu adam yahu?

— Bendenizim efendim..

Kadın Üstüne...

Hiçbir kadının söylediğine inanma.. Kendi kendine ne kadar
az inanabileceğini düşünürsen, hak verirsin!

Her kadının bir takım câzip tarafları vardır.. Fakat bir kere
erkek bunları aramasını, kadın da aratmasını bilmelidir!

Erkek, ömründe iki defa çocuktur: Biri çocukken, öteki de
altmışından sonra... Fakat kadın, bütün ömrü boyunca çocuktur.

Kadınlar manolya gibidir!

Evet.. Bütün güzellikleri koklanıncaya kadardır...

Eski Gök

— Böyle güzellerin karşısında ömrümün

İSTANB

İstanbul'un her yanı başka güzeldir yazın:
Rüzgâr, yılanır gelir sularında Boğazın!
Gece mehtaba söyler bir gönül hikâyesi:
Kanlıca körfezinde telleri ince sazın!

Bebek'ten, Tarabya'dan yükselir caz sesleri,
Viskinin, şampanyanın avaz avaz sesleri!
Emirgân korusunda dem çekerken bülbüller
Duyulur tatlı, sıcak, naz ve niyaz sesleri!

Güller

Adam, çiçekçi mağazasına gelir, iki düzine gül ısmarlar:
— Bu gülleri, der, şu kartla birlikte falan adrese gönderiniz.
Kartın üzerinde şairane bir cümle yazılı:

«Her gül, ömrünün bir baharındır gülüm..»

Adam gittikten sonra patron, karta bakmaksızın:

— Çocuklar, der, bu zat mağazamızın en iyi müşterisidir, gül demetine bir düzine de benden ilâve edin..

Yaman çocuk

Kumarbazlar konuşuyorlardı:

— Bu küçük esmer oğlan senin mi?

— Evet, iftiharla evet.

— Pek sevimli maşallah.

— Ne demezsin, üstelik müthiş zekidir. Yedi yaşında benden daha iyi sayı saymasını beceriyor.. Gel oğlum, göster amcalara nasıl sayı saydığını..

Çocuk saymağa başlar:

— Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, vale, dam, ruva, renk, flos ruvayal.. Papeller bu tarafa..

İstridye

Sınırdaki gümrükçüler, kamyonu durdurur, memurlardan biri yaklaşır, kamyon şoförüne sorar:

— Ne var kamyonun içinde ah-bap?

— İstridye var efendim.

— İstridye haa?.. Ne kadar istridye?

— Bin düzine..

— Pekâlâ, aç bakalım tek tek istridyeleri..

Turist

Amerikalı turist, şehrin en lüks otelinin barında buzlu viskisini yudumlarken yanına şahane bir sarışın yaklaşır:

— Bu gece benimle gelir misin?

Turist, bu işlerden anladığını gösteren bir tavırla, sorar.

— Kaça?

— Elli dolar!

— Size ancak beş dolar verebilirim!

— Hiç de cömert sayılmazsınız dedi sarışın. Sizinle gele-mem!

Biraz sonra turistin karısı, bara uğrar, çıkarırken kapıda aynı sarışın kadına rastlarlar; adamın kulağına eğilir ve çabucak fısıldar:

— Bizim şehirde beş dolara bundan iyisi bulunmaz!

... Kocaman Laflar

Bir erkek, bir kadına: «Sen, dünyanın en güzel kadınısın!» derse, bu söze ne o kadın, ne de söyliyene erkek inanır.. Fakat yine, biri söylemekten, öteki de dinlemekten hoşlanırlar..

Kadın konuştuğu zaman, dudaklarının hareketi, gözlerinin cevvaliyeti, burun deliklerinin açılıp kapanışı, yüzünün ifadeleri, sesinin tonu, göğüslerinin dolup boşalışı, bütün bunlar, erkeği cezbeder.. Lâkin söyledikleri... Asla!

Kenarına bak bezini, anasına bak kızını alma! Senin nene gerek!.. Fiyatına bak bezini, parasına bak kızını al!..

hamlar:

ar kürek mahkûmu olmaya razıyım!

A Y A Z

Gündüz başka güzeldir, gece başka Erenköy, Kumdan eteklerini Marmara'ya seren köy! Odur altın saçlardan, kırmızı dudaklardan Gece ta fecre kadar öpücükler deren köy!

Bir peri masalıdır Adaların akşamı: Zümrüt şamdanlar gibi güneş yakar her çamı! Dolar baygın kokular, çıldırtañ kahkahalar: Her gece açar açmaz yatak odamda camı!

CİMDİK

1966 yılının en az

6 MİLYON

lira tutarındaki ikramiye
plânının ikinci çekilişinde

5adet 100,000 lira

ve

5adet 50,000 lira

ve ayrıca

1650 kişiye çeşitli para
ikramiyeleri

son para yatırma günü

12 AĞUSTOS

Hesabınızdaki paralar
çoğaldıkça
kazanma şansınız da
artar.

YAPI ve KREDİ BANKASI

(Daima en iyi hizmet)

603

Meşhurlar! Güldürüyor! İspanyollar üzerine

Aman, sus!..

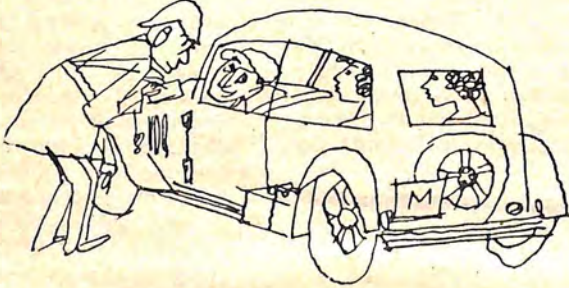

İ SPANYA Çalışma Bakanı Kont Romanones, bir gün bakanlıktaki memurları teftişe gelir. İlk girdiği odada kimsecikler göremiyen Bakan, ikinci ve üçüncü odaları da aynı şekilde boş bulduktan sonra, dördüncü odada masasının üzerinde uyuklayan bir memurla karşılaşır. Sekreter, memuru uyandırmaya kalkınca, Bakan yavaşça:

— «Aman, sus!..» diye işaret eder. «Uyandırırsan bunu da kaçırırız sonra!»

Kabahat bende değil.

İ Kİ güzel artist Madrid'te bir taksiye binerler. Yolda şoför, trafik lâmbasının kırmızı yanmasına rağmen yoluna devam edince, polis taksiyi durdurur. şoför, ceza kesmeğe gelen polise:

— «Kabahat bende değil, memur bey!..» diye yalvarmağa başlar. «Müşterilerim o kadar güzel ki... dalmış, dikiz aynasından onlara bakıyordum.»

Bunun üzerine polis eğilip taksinin içerisine bakar, güzel artistleri görünce de şoföre hak verip ceza kesmekten vazgeçer.

Berbat ammal!..

İ Kİ İspanyol bir dükkânın önünde durmuş münakaşa ediyordu. Biri, vitrinde duran şeylere «peynir», diğeri ise «sabun» diyordu. Sonunda bahse tutuşup dükkâna giren iki kafadardan biri:

— «Ver bakalım şuradan biraz peynir...» der.

Dükkân sahibi, her ne kadar onların peynir olmayıp, sabun olduğunu anlatmağa çalışır da bir türlü söz geçiremez.

— «Hadi , hadi fazla uzatma da kes bakalım...» demesi üzerine, satıcı sabundan bir parça kesip adama uzatır.

İspanyol sabunu ısırp yüzünü buruşturunca, arkadaşı atılır hemen:

— Nasıl, berbat değil mi?..

Öbürü hiç bozuntuya vermeden:

— «Berbat olmasına berbat ama, yine de peynir!» diye cevap verir.

Kral Umberto ve Dali

İ TALYAN Kralı Umberto, bir gün Dali'yi Costa Brava'daki atölyesinde ziyaret eder. Meşhur ressam, misafirini, sırtında rengârenk çizgili bir gömlek, çıplak ayakla ve kulaklarının arkasına iliştirdiği iki kırmızı karanfille karşılar. Akşam yemeğine ise Dali, siyah - beyaz çizgili bir bikini mayo, atletinin üzerine giydiği smoketin ceketini, ayağında sandallar, sağ kulağında kırmızı, sol kulağında ise beyaz bir karanfille gelir. Çok samimi bir hava içerisinde

geçen yemekten sonra, Umberto bir ara ünlü ressama neden bu şekilde giyindiğini sorar. Dali içkisinden bir yudum aldıktan sonra güler:

— Siz, der, Dali'yi görmek istediniz... Yani, binbir acalığı-mi duyup beni ziyaret ettiniz. Eğer karşınıza normal bir insan gibi giyinip çıksaydım, sizi sukutu hayâle uğratmış olurdum!

Kemal Satır: «TİP'in vatan mefhumundan haberi yok» dedi.
— Gazeteler —

Demirel — Sabah şerifler hayırlar olsun bay Satır!...

De Gaulle dünya turuna çıkıyor! (Gazeteler)

Dünya turisti!

Kamptaki Piyano

Samuel Davis'den

Gönül Süveren

1858 senesinde, Pioche civarında küçük bir kamp vardı. Üç yüzden fazla altın arayıcısı kalırdı burada.

Bu adamlar, gün sona ererken, çiftçilerin yaptıkları gibi, dinlenmek için öyle bir kenara çekilmezlerdi. Hayır... Onlar şarkı söyleyip, dans eder, kumar oynar ve akıllarına estikçe de birbirlerini vururlardı.

Bir akşam, ana yolda (Zaten kampta bundan başka yol da yoktu.) Aylak aylak bekleyen gurupların arasında bir rivayet dolaştı. Güneş doğduğunda üç kişi ölmüştü. Cenazeleri arabayla kampa yollamışlardı tabii. Hakikaten bir, bir buçuk saat sonra yorgun iki atın çektiği eski bir arabanın zingirdayarak tepeye tırmandığını gördüler. Koskocaman bir sandık vardı bunun içinde.

Ölüm, daima hürmet uyandırır. Daha kimse ölülerini görmemişti ama altın arayıcıların sesi yavaş yavaş kesildi. Atlar durur durmaz, ahali arabanın etrafını sardı. Fakat nedense arabacı hiç de vaziyetin ciddiye-tine uyacak bir tavır takınmamıştı. Biri, «Hepsi orada mı?» diye sordu.

— «Herhalde... Açıp bakmadım.» Arabacı, piposunu yakarak ilâve etti. «Keşke bu sandık olduğu gibi uçuruma yuvarlansaydı.»

Kenarda duran bir adam, hemen ona sokuldu. «Sandıkta kimlerin olduğunu bilmiyorum. Ama içlerinde arkadaşlarım varsa, seni de onların yanına yatırırım.»

Arabacı sakın sakın, «Sandığı aç-ver,» diye cevap verdi. «Ben buradayım.»

İki adam, dik dik birbirlerine baktılar. Ahali kavga olacağını umarak, onlara biraz yaklaştı.

— «Dua et de sandıktakiler arkadaşım olmasın. İnsan ölülere biraz saygı gösterir.»

— «Sandığı açalım. Sözlerimi geri alacak değilim. Belki lâflarım, senin düşüncelerine uymuyor ama, bu da bana vız gelir.»

Arabacı eğilip, üste çakılmış olan tahtalardan birini kaldırdı. İçerideki paçavraların bir kısmını çıkardı. Şimdi açılan yerden siyah, cilâlı, tahtadan yapılmış bir 'şeyin' bir kısmı gözüküyordu.

Bir iki kişi, «Aa,» diye bağırdı. «New York'takilere benzer cilâlı ta-butlar!» Herkes hayretle birbirine baktı.

Arabacı, üstteki tahtalardan bir-kaçını daha söktü. Dostlarının hâti-rasını müdafaaya karar vermiş olan altın arayıcısı tabancasını biraz yana doğru çevirdi. Arabacının soğuk halleri onu öylesine kızdırmıştı ki ilk ölüyü görür görmez, bu can düş-manı da olsa hemen silâhını çekip, adamı oracıkta vurmağa niyetlenmişti... Ama şimdi tereddütdedydi. Nihayet, bütün tahtalar söküldü. Arabacı, diğer paçavraları da bir kenara atarak, kalabalığa baktı.

— «Dostlarım, işte buna piyano derler!»

Altın arayıcılar kahkahalarla gülmeğe başladılar. Ölülere hürmet

edilmesini isteyen adam, 'boğazının kuruduğu'na dair bir şeyler mırıldanarak oradan sıvıştı.

Eğer sandıktan yarım düzine ölü çıksaydı, kamp ahalisi bu kadar heyecanlanmazdı. Demek bir piyano gelmişti? Bir piyano!

Nihayet altın arayıcılar, bu piyanoyu Tom Goskin'in getirtmiş olduğunu öğrendiler. Goskin kamptaki tek kumarhanenin sahibiydi. Piyano-yu salona koymağı düşünüyordu. O harikulâde şeyi ancak bir haftada bir köşeye yerleştirebildiler. Piyano, evvelâ sırt üstü yatarken, nihayet bir sürü gevezelik, gürültü ve patırtı arasında ayağa kaldırıldı. Tabii, herkes böyle bir âletin nasıl konulması lâzım geldiğini biliyordu. Hergün, bir sürü adam Tom Goskin'e yardım etmek için kumarhane-yeye uğramaktaydı.

— «Dişlerini düzeltelim mi?»
— «Piyanonun akort edilmesini istiyorsun, ben buradayım.»

— «Bende bir tomar nota var.»
Biri, piyanonun örtülmesi için iki battaniye getirdi. Bütün kamp, sadece bununla meşguldü artık. Nihayet piyano çalınacak bir hale sokuldu.

— «Bu da bir haftadır dişlerini gösteriyor. Artık bir şöyler söyleyiverse yal»

Ne yazık ki kampta piyano çalmasını bilen yoktu! Gaskin fena halde üzülmeye başladı. Kumarhanede bir kemancı ve bir de Meksikalı gitarıcı vardı. Piyanist de olduğu takdirde orkestrası tamamlanacaktı.

Günün birinde bir «Üç kâğıtçı'nın bir arkadaşına gizlice «Şu piyanoyla beni bir iki saat yalnız bıraksalar» dediği duyuldu. «Elim alıştığı takdirde her türlü parça çalarım.» Bu haber bütün kampa yayıldı. Fakat adam sorguya çekilince, bir tek nota bilmediğine dair uzun uzun yemin etti. Yalnız, Üç Kâğıtçı'nın daima piyanoya sokulduğu ve ona âdeta hasretle baktığı da altın arayıcıların gözlerinden kaçmadı. Adamda, lokantanın vitrinindeki yemekleri seyreden bir aç hali vardı. Muhakkak ki bu Üç Kâğıtçı müziğe âşıktı. Ama senelerdir piyanoya el sürmediği için, kamptakilere konser vermekten çekiniyordu. Bu yüzden kemancı yine 'Jig'ler çalmağa, yağlı Meksikalı da akortsuz gitarını tıngırdatmağa devam etti. Muhakkak ki kampta, piyanoyla yarım saat-

çık baş başa kalmak için yarım kilo altın tozu vermeğe razı olan bir sürü adam vardı. Fakat hepsi de, doğru dürüst bir parça çalamadıkları takdirde diğerlerinin alaylarından günlerce kurtulamıyacaklarını biliyor, onun için seslerini de çıkaramıyorlardı. Kamptakilerin hepsi de, piyanonun başına geçecek ilk adamın bir usta olması lâzım geldiğine inanmaktaydılar.

Nihayet Noel gecesi geldi. Goskin, âdeti üzere kumar salonunu yeşil dallarla süsledi. Piyano-yu da öyle. Bir de piyanist olsaydı, adamın keyfine diyecek olmayacaktı.

Goskin: «Noel gecesi» diye içini çekti. «Ama ortada piyano çalacak bir kimse yok. Vahşilerin arasında kaldım...»

Bir kâğıt alarak üzerine, «İYİ BİR PİYANİST ARANIYOR» diye yazdı. «KENDİSİNE 20 DOLAR VERİLECEKTİR.»

Bunu piyanonun üstüne koydu ama gece yarısına kadar mükâfat almak için kimse ortaya çıkmadı. Böylece eğlenceler devam etti. Altın arayıcılar, gıcırtilı kemanla eski gitara uyarak, dansedip şarkı söylediler. İçerdekilerin ulumaları dışardaki fırtınanın uğultusunu bile bastırdı... Birdenbire hepsi de, salona ak saçlı bir adamın girmiş olduğunu farkettiler. Eski, yırtık elbiseleri eriyen kardan iyice ıslanmış yabancı ocağa sokulmuştu. Yüzünde âdetâ açlıkla çılgınlığın karışmasından meydana gelmiş, acıip bir ifade vardı. Titrek, zayıf ellerini ateşe tutmuş, sanki bir şey aramış gibi etrafına bakınıyordu. Yabancı'nın bir hali hepsinin de keyfini kaçırmıştı. Yavaş yavaş müzik ve kahkaha sesleri kesildi.

Goskin, bir fincana punç doldurarak, yaşlı adama getirdi. Neşeyle «İç bakalım, yabancı» diye güldü. «Aklın başına gelsin!»

Adam, fincanı başına dikerek puncu bir nefeste içti. Dudakların şapırdattı. Biraz rahatlamış gibiydi.

Goskin, «Herhalde altın arıyodun» dedi. «Dağda fırtınaya yakalandın... Müthiş bir gece bul»

— «Öyle...»

— «Aç mısın?»

Yabancı, ayağa kalkarak, tezgâha yaklaştı. Tabakla önüne kona kırmış domuz budunu, vahşi bir iştahla çabucak silip süpürdü. Fakat, yemek, içki ve sıcaklık yavaş yavaş tesirini göstermeğe başlıyordu. Artık adamın biraz evvelki acıip, çılgınca hali kalmamıştı. Bdeğişiklik, etrafındakilerin yenide neşelenmesine sebep oldu.

Yabancı Goskin'e «Burayı böyle süsler misiniz?» diye sordu. Kumarhanenin sahibi başını salladı: «Bugün Noel!»

Yabancı irkildi. «Sahil Dağlara dolaşa dolaşa bunu unutmuşum! Gözü piyanoya takıldı. «Piyanist nerede?»

Goskin kıpkırmızı kesildi. «Piyanistimiz yok.»

— «Gençliğimde iyi piyano çaldım.»

Goskin neredeyse düşüp bayıldı.

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :

Çağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 5
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Dağraf adresi : BASINKURUMU

Basın : 17733 - 172

çaktı. «Gel bize bir iki parça çal, ahbap! Kampta kimse bu piyanoya el sürmeğe cesaret edemedi.»

Kalbi fena halde çarpmağa başlamıştı. Yabancı'nın bu teklifi reddetmesinden korkuyordu.

Fakat adam: «Elimden geleni yaparım» diye mırıldandı. Tabure yoktu. Yabancı bir sandığı piyanonun önüne çekti. Artık salona derin bir sessizlik çökmüştü.

— «Bu ihtiyar, piyanoyu söyletecek!..»

Piyanonun başına birinin geçmesi öyle fevkalâde bir şeydi ki, 'Faro' oyununu idare eden adam bile tepsiye konmuş elli doları almak üzereyken durakladı. Herkes kadehini bıraktı. Konuşanlar sanki felce uğramış gibi birdenbire sustular. Kumarbazlar, iskambilleri karıştırmaktan vazgeçtiler.

Yabancı, uzun beyaz saçlarını arkaya iterek, tavana baktı. Gözlerini yarı kapayarak, sanki dua ediyormuş gibi parmaklarını tuşların üzerinden geçirdi. Ve bir tek notaya bastı. Bu salondakileri titretmeğe kâfi geldi, bu dokunuş! Sonra yabancı çalmağa başladı. Bir iki saniye içersinde dinleyicilerin kalplerini büyüledi âdetâ. Yabancı evvelâ biraz tereddütle, senelerdir geçmediği bir yoldan ilerlemeğe çalışan bir adam tavrıyla, tuşlara vuruyordu. Lâkin, gitgide kendine olan güveni arttı. Şimdi piyanoyu bir usta gibi çalışıyordu. Âlet akortsuzdu ama dinleyiciler bunun farkında değildiler. Şimdi onlar cennetten gelen sesleri dinliyorlardı sanki.

Bir ihtiyar, hayran hayran «Bak bak» diye fısıldadı. «Sol eliyle nasıl da cevap veriyor...»

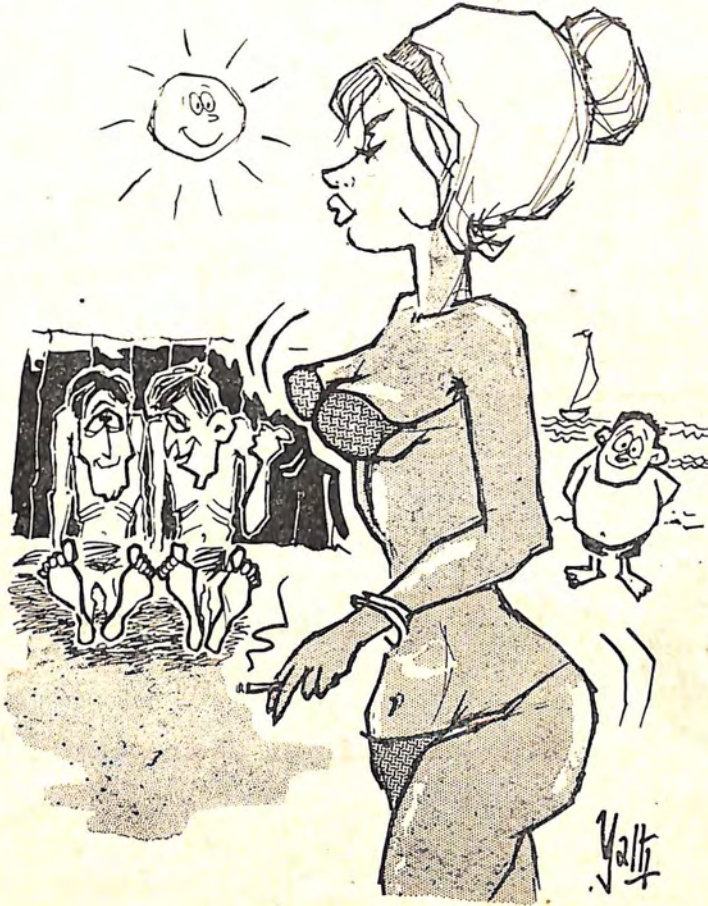
Elinde bir avuç fişle oturan bir kumarbaz, mırıldandı: «Sağa doğru gitti mi işler kızışıyor.»

Adam şimdi eski şarkılara geçmişti. Altın arayıcıların evlerinde dinledikleri şeylerdi bunlar. Çocukluktaki rüyalar gibi insanı saran, hüznü, melânkolik ve dokunaklı parçalar. Bu yabancı piyanist hepsinin de kalplerini hamur gibi yoğuruyor, sanki ıslak bir sünger sıkıyormuş gibi adamları kolayca ağlatıyordu.

Şarkılar birbirlerini kovalarken, dinleyicilerin gözlerinin önünde de senelerin gerisinde kalmış olan aile yuvaları belirdi... Sanki hepsi de çocukluk yıllarına dönmüşlerdi. Yabancı, «İnsanın evi gibi yer olmaz» adlı parçayı da çalarak, altın arayıcılarının hicran dolu kalplerini heyecandan eritti.

Konser sona erince, kalabalık yabancı'nın yanından uzaklaştı. Artık kimsede eğlence arzusu kalmamıştı. Hepsi de usulca kulübelerine git-

«Öldürücü sıcak» geliyor. (Gazeteler)

— «Öldürücü sıcak» dedikleri bu galiba!...

mek, annelerine, babalarına, sevgililerine mektup yazmak istiyorlardı. En son altın arayıcı kumarhaneden çıkarken, sabah oluyordu. Piyanist ise başını piyanoya dayayarak uyu-ya kalmıştı.

Goskin, ona sokuldu: «Ahbap, biraz dinlenmek istemez misin?»

İhtiyar içini çekti: «Çok yorgunum... Burada bir iki gün dinlenmemen razı olur musun?..»

Sonra barın arkasına geçerek, oraya atılmış eski battaniyelerin üzerine uzandı. «Çok hastayım. Fazla yaşayamıyacağım, belli. Uçurumda altın arayan biri var. Driscoll adında bir adam. Benim kardeşim o. Benim burada olduğumu bilmiyor. Driscoll'u hemen çağırır mısın? Onu ölmeden evvel bir kere olsun görmek isterim.»

Goskin, fena halde irkildi. Driscoll'u tanıyordu zira. «O senin kardeşin mi? Merak etme! Driscoll'u yarım saate kadar getiririm.»

Kumarhane sahibi fırtınanın hâlâ

altüst ettiği sokağa fırlarken, yabancı elini kalbine bastırarak inledi: «Çabuk ol!»

İki adam kumar salonuna girerken, ortalık lıyce aydınlanmıştı. Driscoll'un yüzü bembeyazdı.

— «Yarabbi! İnşallah sağdır! Yirmi sene evvel İngilteredeyken ona büyük bir kötülük etmişim.»

Yaşlı adam, battaniyeleri tepesine kadar örtmüştü. Goskin'le Driscoll durakladılar. Belki de ölmüştü zavallı. Sonra Goskin, battaniyenin ucunu tutarak, usulca aşağıya çekti. Fakat... yerde kimse yoktu!

Driscoll, deli gibi haykırdı: «Gitmiş!»

Goskin, çekmesini açarak, bağırdı: «Gitmiş!.. Torbada onbin dolar vardı, onbin bozuk paraları da henüz saymamıştım!»

Ertesi günü birkaç genç, tek bir süvarinin bıraktığı izleri takip etmeğe çıktılar. Ama Piocho yolunda ümitleri kırılarak döndüler. Zira ka-

sabaya giden yolda bir sürü iz vardı...

Kamptan bir kişi kaybolmuştu. Bir tek nota bile bilmediğine dair yemin eden Üç Kâğıtçı'ydı bu!

Daha sonra altın arayıcılar, beyaz bir peruk da buldular. O zaman yabancı'nın meşhur Noel gecesi, saçlarını arkaya atarak, ilham için tavana bakışını hatırladılar...

**Samuel Davis'den:
Gönül Suveren**

✱

Kredi..

Dilenci, yoldan geçen kerli ferli adama yaklaştı:

— Beyefendi, on gündür açım..

Adam cüzdanına davrandı, ceplerini karıştırdı:

— Şansın yok, dedi, evden çıkarken para almayı unutmuşum.

Dilencinin boynunu büküğünü görünce ilâve etti:

— Üzülme, şimdi ben büroya gidiyorum, akşama döneceğim, beni burada beklersen sana bir şeyler veririm.

Dilenci gururla başını kaldırdı:

— Mâzur görün beyefendi, krediyle iş yapmak âdetim değildir..

Sessiz delikanlı

Beş kadın, çay masası başında yârenlik ediyorlar.. Ev sahibesi:

— Sizi, dedi, yakında bir delikanlıyla tanıştracağım, kendi hâlinde sessiz bir genç...

Derhal soru yağmuru başladı:

— Bekâr mı?

— Yakışıklı mı?

— Kazancı ne?

En sonucusu sâdece:

— Nerede oturur?

Dedi.

Ev sahibesi ona döndü, çapkıncı göz kırparak:

— Müsaade edersen onu kendime saklıyorum ciğim...

İki karılı erkek

Küçük Tom babasını sorguya çekti:

— Kuzum babacığım, söyleyebilir misin bana: Bigami ne demektir?

Adam düşündü taşındı: İki karılı erkek, dese, ne anlar bundan çocuk; kafadan attı:

— Oğlum, bigami bir anlam değil, bir insandır..

— İnsan mı?

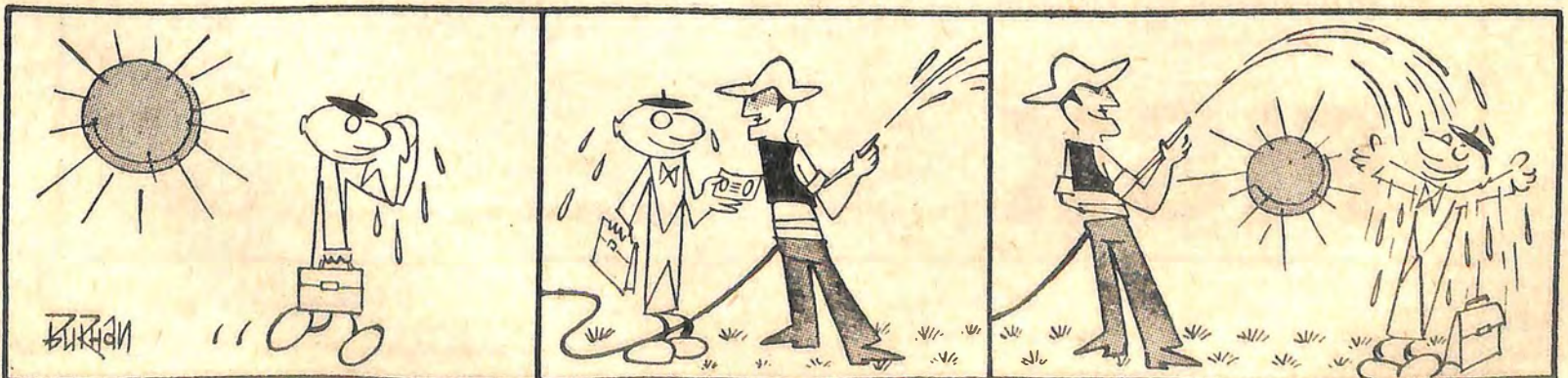
— Evet, senin benim gibi bir insan, hattâ bir erkek..

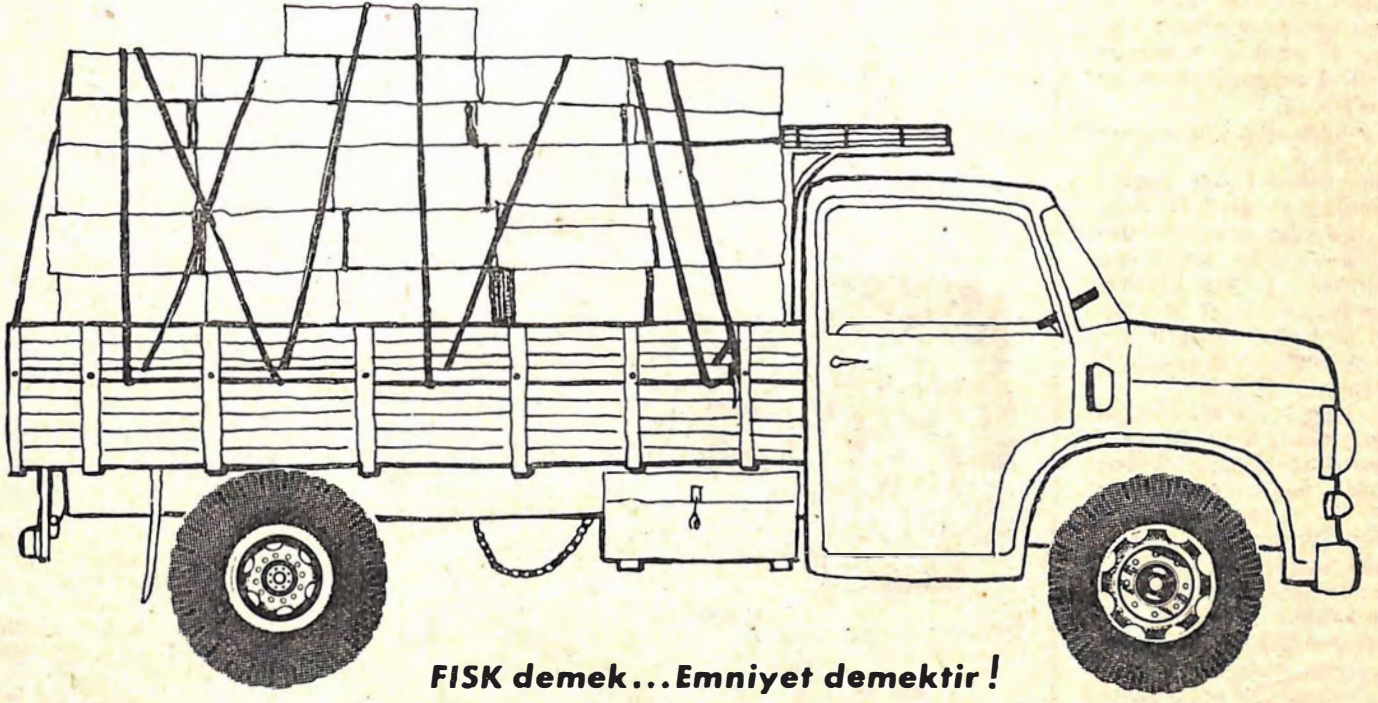
— Pekiyi ne yapar bi bigami erkek?

— Benden pay biçebilirsin: Ben günde bir kere bulaşık yıkarım, o iki kere yıkar.

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

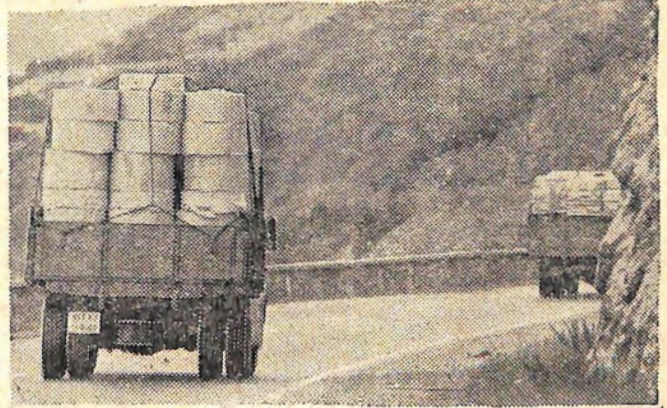
Süper kauçuk POLI-B ile imal edilen FISK lâstikleri daha fazla emniyet sağlar!

Karayolu ile yapılan nakliyatın artmasına paralel olarak ağır tonajlı vasıtaların da sayısı süratle çoğalmaktadır. Bu vasıtalarda kullanılan lâstiklerin de daha sağlam yapılı ve tam takviyeli olması zaruridir.

Fisk lâstikleri fazla yüke, sarsıntılara ve en sert darbelere karşı çok dayanıklıdır.

Geniş tabanı, dişlerinin özel şekli ve yumuşak yanakları sayesinde Fisk her türlü yola kolaylıkla intibak eder. Vasitanızın motorunu yormadan tam çekiş sağlar.

Fisk, kolay ısınmaz. Münhasıran naylon ipliklerle imal edilen Fisk, kilometreleri aşarken can ve mal emniyeti bakımından her an güvenebileceğiniz lâstiktir.

Rampalardaki virajlarda her zamandan fazla ihtiyatlı olmak lâzımdır. Eğer vasitanıza kaliteli lâstikler takılı ise seyahatiniz daha emin geçecektir.

FISK

"Çocuklu" lâstik FISK yolculukta emniyettir

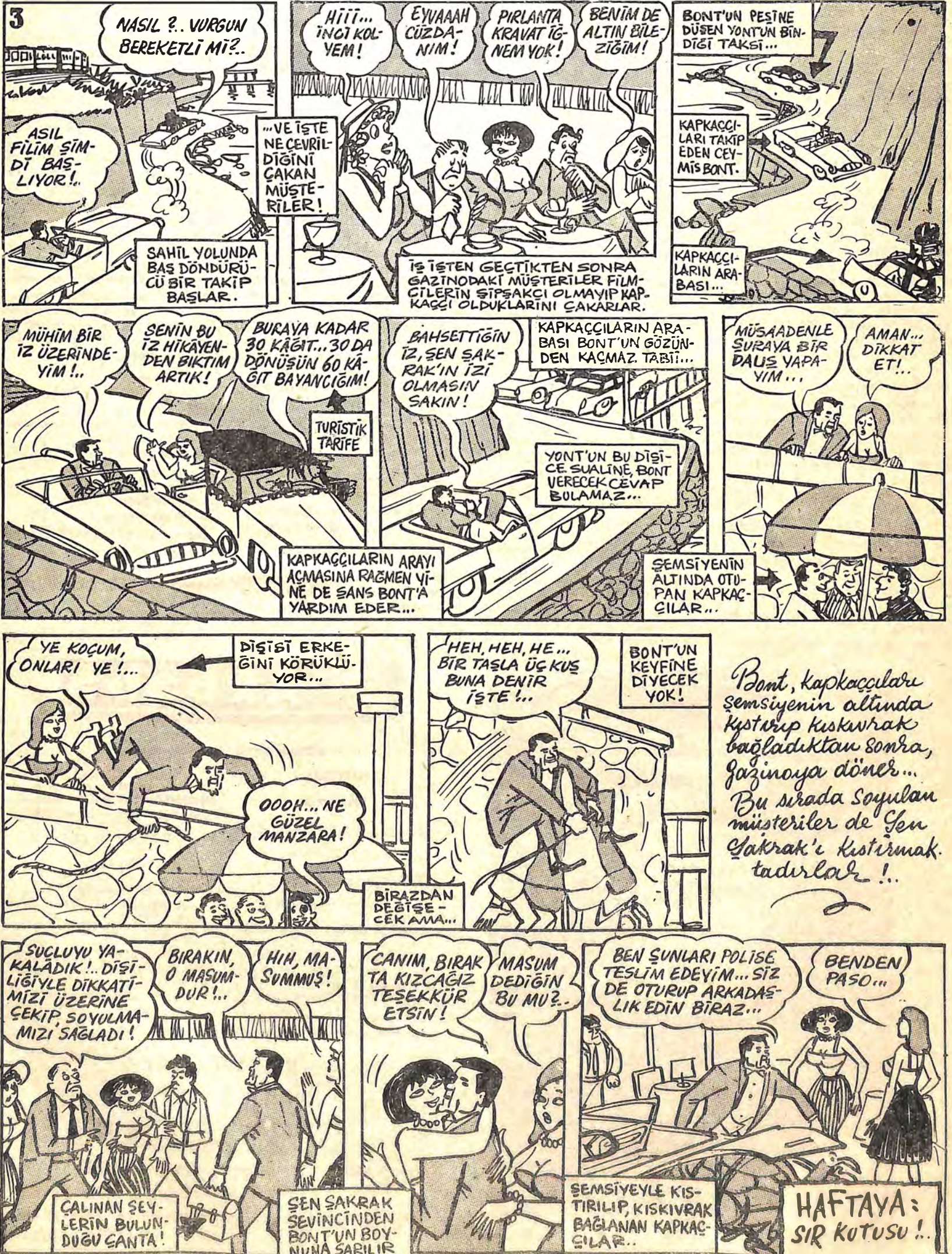

Manajans : 1751 - 176

CEYMİS FLORYADAN SEVGİLERLE

ÇİZEN
BÜLENT
SEREN

— 7 —

Mediha, sinirli sinirli kopardı elindeki ipliği:

— Şu dünyaya fakir geleceğine, hiç gelme daha iyi dedi. Ama elinde değil ki gelmemek... Haydi biz neyse. Ya şu çocuklar? Şu gelinlik kız? Ne yaparlar kış kıyamette açıkta? Bugün en beğenmediğin evin kirası 150 lira. Biz ayda zor kazanıyoruz ikiyüz lira. Taş toprak mı yesin bu çocuklar?..

— Üzülme avrat, gün doğmadan neler doğar... Helbette onlar da düşünürler. Kilimden toz silker gibi sokağa silkecek değiller ya bizi?

— Evi yapalı üç yıl oldu, her zaman da böyle dersin.

— Bir ben miyim yahu? Tüm mahalleli aynı korkuyla yaşıyor. Ama bak şu mahallenin çılgına? Düğün var zannedersin. Kimin umurunda? Ama içlerinde bu korku. Bağırısalar da, çağırısalar da içlerinde... Düğünde de, bayramda da!..

— Bir senin umurunda değil. Geçen gün Fahriye ile konuşuyorduk. Karı kocanın sabaha kadar gözlerine uyku girmiyormuş. Hep çift ikizlerini düşünüyorlarmış.

— Teker teker doğursalarmış. Kim demiş onlara çiftler çiftler fırlatsınlar diye?

— İsmarlamadılar ya, Allah bildiği gibi yollamış.

— Zaten Allah fakire çocuk, zengine çiftlik verirmiş...

— Allaha karşı gelme herif.

— Kim geliyor yahu? Öyle değil mi?

Mediha, sağına soluna bakındı.

— Şimdi şuracıkta makara vardı? diye sordu.

Sevim uzandı, makarayı yuvarlandığı yerden aldı, getirdi.

Selâhattin sordu:

— Sen yatmıyor musun daha Mediha?

— Şunu dikeyim, yatıyorum.

— Ben yatacam.

— Yat!..

Adam kalktı. Ayakta bir sigara daha yaktı. Sonra gidip, Ayhan'la Osman'ın üzerini örttü.

— Haydi Sevim, indir kızım yatağı!..

Sevim yükülden yatağı aldı, çocukların yanına serdi. Çarşafını, yastığını koyduktan sonra:

— Tamam, hazır baba, dedi.

Anne bitirmişti elindeki işini.

— Sen yatmıyor musun Sevim? dedi.

— Bir tek çiçek kaldı, onu da işleyim, yatacam anne.

— Öyleyse sen de yatağını al da kızım, sonra bizim üstümüzden geçip alamazsın.

Selâhattin, yatağın içine girmişti. Yorganı boğazına kadar çekti, sigarası ağzında, iştahlı iştahlı du-manları savuruyordu.

— Yatağın içine üfleme o zıkkını, dedi kadın.

— Ağzıma baksana, baykuş gibi dışarı açmışım.

— Ne anlarsın bu pis sigaradan?

— Zevk avrat, zevk!..

— Ne zevk ya? Buna da zevk mi diyorsun?

— Fakir zevki bu kadar olur avrat. Yorganı başına kadar çeker, içinde sigara içer.

— Yere girsin böyle zevk. Haydi Sevim, işini bitir sen de yat!..

— Yatacam anne.

Sevim, kendi yatağını da indirdi yükülden. Örtüsünü düzelttikten sonra Ayhan'ı yatağın içine soktu. Yanlarını bastırdı.

Yataklar serildikten sonra, adım atacak yer kalmamıştı odada. Ne yapsınlar ki evin eni boyu bu kadardı. Kendilerine göre bir plân yapmışlardı. Üç yatak, ikişer ikişer paylaşmıştı. Ayhan'la Sevim, kapının yanında, anne ile baba ortada, Osman'la Asaf da en uçta yatarlardı. Fakat bir tek eksiği vardı bu düzenin... Üç yatağın iki yorgani. Yatak olsun da yorgan kolay demişlerdi. Ve o günden bugüne dek, üç yatağı iki yorgan idare etmekteydi. Ne de olsa, Sevim hem gençti, hem de halden anlıyacak çağdaydı. Onun için, yorgan yerine eski bir battaniye, parçası her gece Sevim'in yorganı olurdu. Ara sıra üşüdüğü geceler, Ayhan'ın eski çulunu da beraberce kullanırlardı.

— Sevim, dedi anne.

— Efendim...

— Çocuk yıkandı bugün kızım. sıkı ört e mi?

— Olur anne.

Anne ayağa kalkmıştı.

— Ben de yatıyorum kızım. Haydi sen de yat da, gazyağı yarına yetsin.

— Peki anne.

Mediha üzerindeki basma elbiseyi çıkardı. Patiska işliğinin altındaki donunun paçalarını aşağıya doğru çekti. Başındaki yağlı çiviye astıktan sonra:

— Bismillâhırrahmanırrahim deyip yatağa girdi.

Âdetti bu gecekonduda, belki de bütün gecekondularda böyleydi. Herkes sırt sırta dönerdi ilk peşin. Bir saat, iki saat böyle yatılırdı. Sonra dönerdi yüzler birbirine, sonra dolanırdı kollar birbirine... Sevişmeler, koklaşmalar gecenin yarısına denk getirilirdi... Yüzyüze yatmamak, tümü gecekonduların talihiydi. Şayet, evde hiç kimse yoksa, ancak üçbeş yıl yüzyüze yatılırdı. Ondan sonra çocuklar dört beş yaşına geldiler miydi, sırtlar otomatikman birbirine çevrilirdi... Birleşen yüzler, kavuşan dudaklar, ketnetlenen eller, sabaha karşı bilinçsiz olarak birbirine veda ederlerdi...

Alışkindi gecekondulular buna... Gece yarısı sanki bir el dürterdi onları. Önce ılık bir şey sarardı içlerini, sonra yüzler yavaş yavaş dönerdi birbirine.

O gece de öyle olmuştu...

— Kız uyudu mu? diye sordu Mediha kocasına.

Selâhattin yataktan yavaşca başını kaldırıp baktı...

— Baş dönük, dedi.

— Ya uyumamışsa?

— Genç uykusudur o. Başlarını yatağa kor komaz uyurlar.

— Yavaş yavaş...

Adam kadının don lâstığıne el attı.

— Dur be, dedi kadın. Uyuma-mıştır belki. Öksür bir bakalım!..

Öksürdü adam.

— Bir daha öksür!..

— Ulan avrat, şimdi gıcık bas-

**Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak**

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira, uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

**PEŞİNATSIZ
100 LİRA TAKSİTLE
BUZDOLABI**

SABRİ ACARSOY MAĞAZALARINDA
Tophane, Boğazkesen C. 155 - 174 - 175 — Tel: 49 18 70

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Korku

Yarış otomobili şoförü, bir arkadaşını gezmeğe götürür: O-tomobil, yıldırım hızıyla mesafe-leri yutmakta, âdeta uçmaktadır.. Bu delice sür'at arasında şoför, bir aralık:

— Tuhaf şey, diye söylenir, silindirlerden acayip sesler geli-yor..

O zamana kadar ağzını açma-ğa cesaret edemeyen arkadaş atılır:

— O sesler silindirlerin sesi değil, benim dişlerimin talartısı..

Kendi annesi..

Büyük mağaza tıklm tıklm dolu.. Küçük çocuk avazı çıktı-ğı kadar bağırmağa başladı:

— Martiiin.. Martiiin..

Annesi koşup geldi:

— Ne oluyorsun canım?.. Ne var beni adımla çağırarak bu kadar insan içinde?.. Ayıp.. Ayıp..

— Yaa, anne diye çağırayım da, mağazadaki bütün anneler başıma üşün diii mi?.. Ben ken-di annemi istiyorum..

— Garsonla ne çekişiyorsun Ali?.. Lokantayı satın alıp herife yol verirsin, olur biter!

Sıfır..

Öğrenci, öğretmene:

— Ben sıfıra değer vermem hocam.

— Ben de vermem, hattâ bu-nun sana lâayk bir not olabilece-ğini de sanmam, ama çaresiz, elimde sıfırdan daha küçük bir rakkam yok..

— Evlenmeyi vadetti mi?
— Evet, biraz!..

Kura'lı borç..

Adam gırtlığına kadar borca batmış, alacaklılarından bucak bucak kaçıyor, buna rağmen günün birinde yakayı ele verdi: Mahallenin kasabı:

— Bir atlarsın çekirge, iki atlarsın çekirge, artık atla-tamazsın çekirge.. Sökül paraları herif...

Adam maval okumağa başladı:

— Ne yani, borcun ne demek olduğunu senden mi öğ-reneceğim.. Şimdi bak, sana bir şey söyleyeceğim, çok ho-şuna gidecek: Yol yürümekle, borç ödemekle, derler ya, ben yol yürümeden borç ödemenin yolunu buldum: Tüm alacaklılarımın defterini tutuyorum. Bu ay kimlere borç ödemem gerekiyor meselâ, diyelim ki Toto'ya, Carlo'ya, Aldo'ya, hemen bunların adlarını küçük küçük kağıtlara yazıyorum, kağıt parçalarını bir şapkaya dolduruyorum ve kur'a çekiyorum. Şapkanın içinden hangi alacaklının adı çıkarsa o ay parayı ona veriyorum.. Nasıl buluşum?

Kasap, göbeğini çatlatıp çatlatıp gülmeğe başladı:

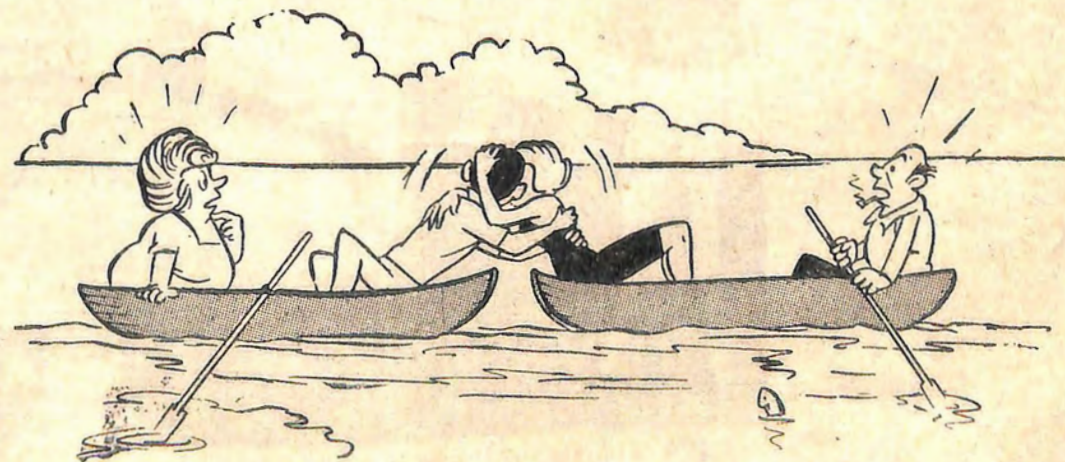
— Dâhiyâne bir buluş.. Ama para ödüyor musun, para?

— Elbette ödüyorum.

Kasap suratı astı:

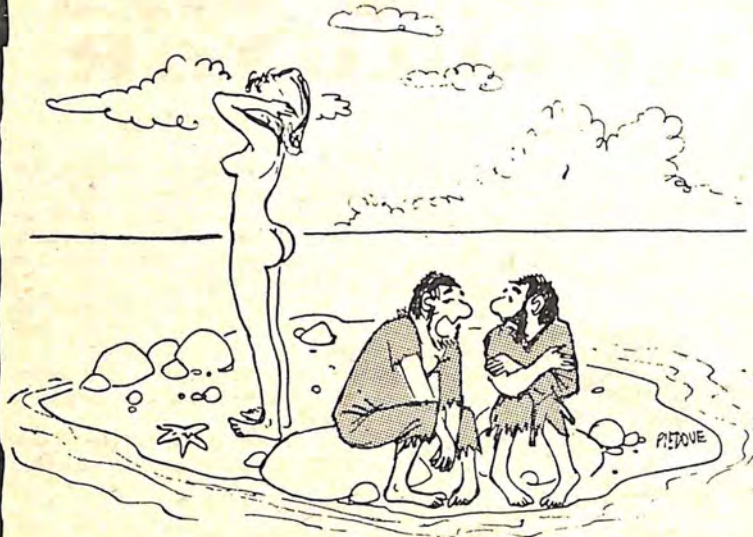
— Bana bak, sen bu martavalları benim külâhıma an-lat.. Bu ay paramı isterim, anlaşıldı mı? Hem tamamını isterim, yoksa...

— Yooo, böyle sık boğaza gelemem ben, gırtlığıma ba-sarsan kur'adan çıkarıveririm seni, hava alırsın...

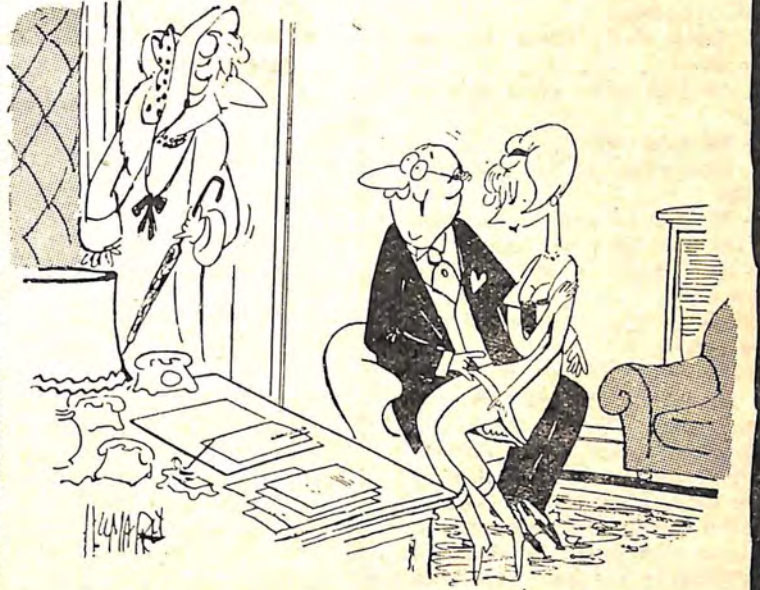

— Aman sen de kürek çek madam, yoksa bunların ayrılacakları yok!

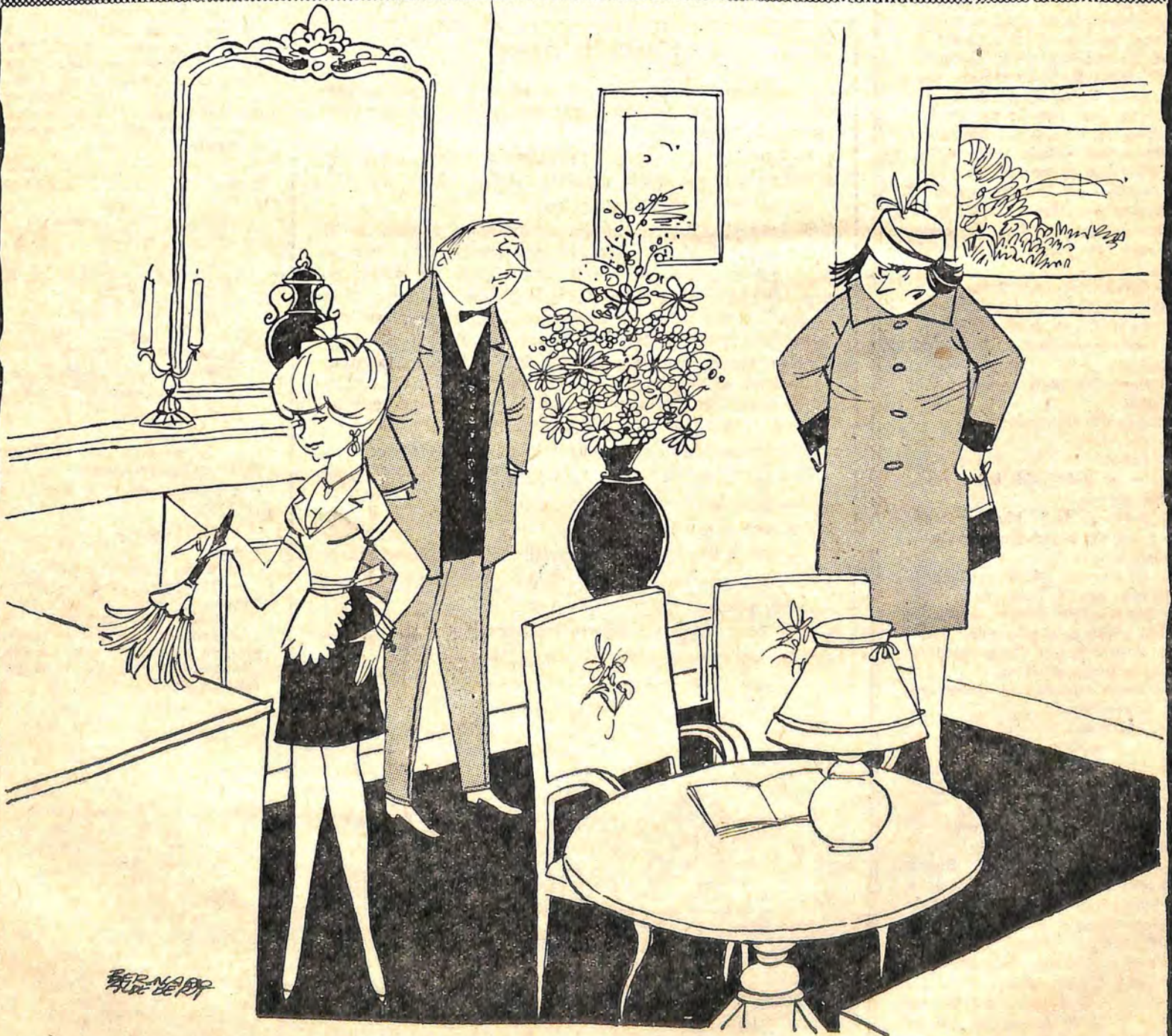
Dünya Karikatürleri

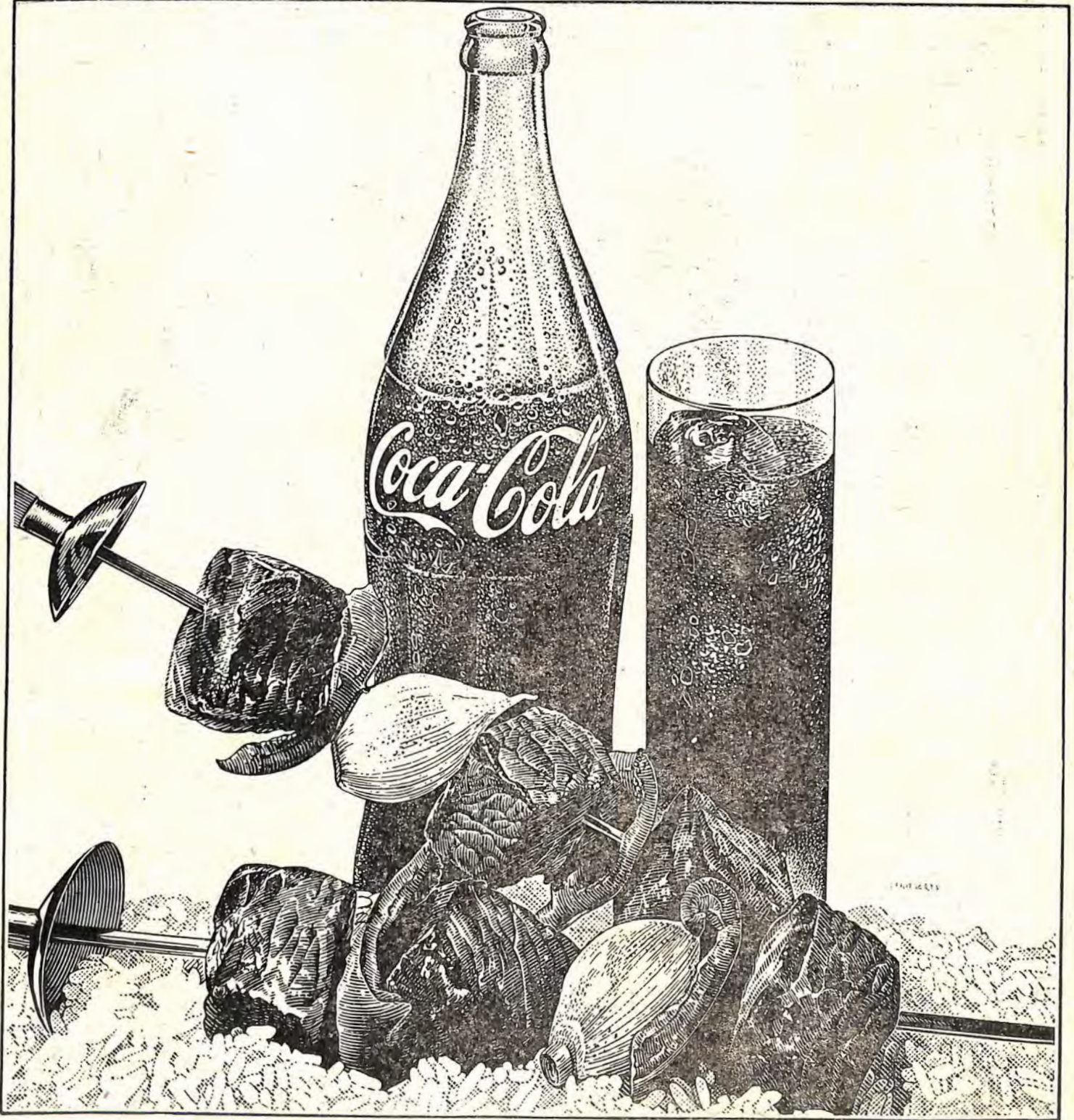
-İÇİMDE BİR ŞÜPHE VAR... BİZİ
ALDATICAK GİBİ GELİYOR!

-İŞİNE SON VERECEĞİM DE, HABERİ ALIŞ-
TIRA ALIŞTIRA VERİYORUM KARICIĞIM!..

-CEVAP VER HERİF, BU KOLTUKLAR NİYE YANYANA GELMİŞ?..

Her yiyeceğin yanında en iyi içecek Coca-Cola'dır.
Meselâ şiş kebaplı nefis pilâv ve buzlu Coca-Cola... Hiç denediniz mi ?
İyi pişmiş, zevkle hazırlanmış yemeklerin tadı Coca-Cola ile
bir kat daha artar.
Kalitesi taklit edilemeyen Coca-Cola memleketimizde
rafine şekerle hazırlanan tek içecektir.
Coca-Cola'nın eşsiz lezzetinden istifade için her yiyecekle
daima Coca-Cola içiniz.

Coca-Cola İstanbul'da, The Coca-Cola Company'nin (ABD) verdiği yetki ile Türk müteğgibislerin
kurdıkları İstanbul Meşrubat Sanayii (İMSA) Ltd. Şti. tarafından şışelenmektedir.

Coca-Cola
ile herşey
daha
iyi
gider

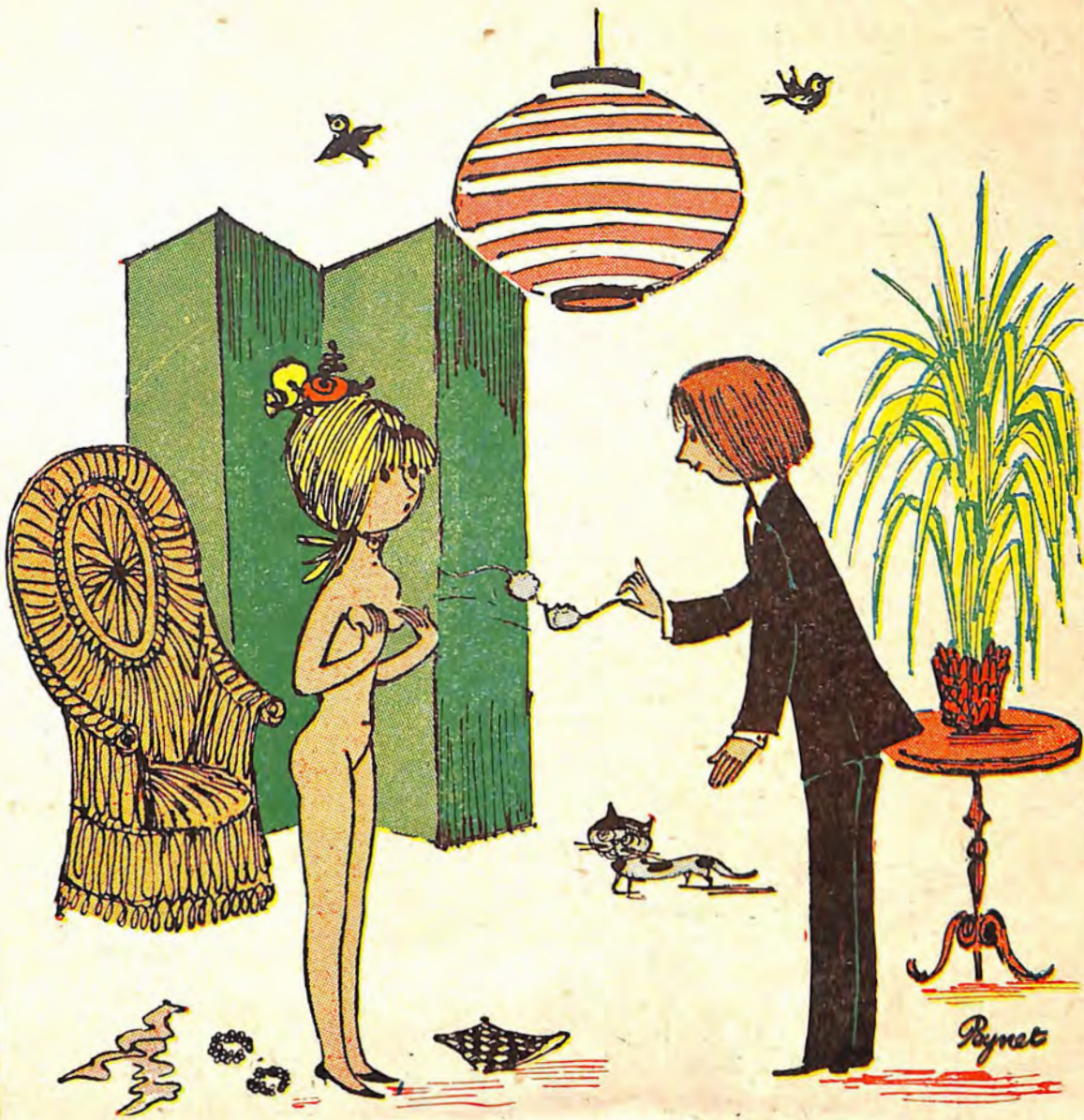

(Manajans : 1750 - 177)

AK

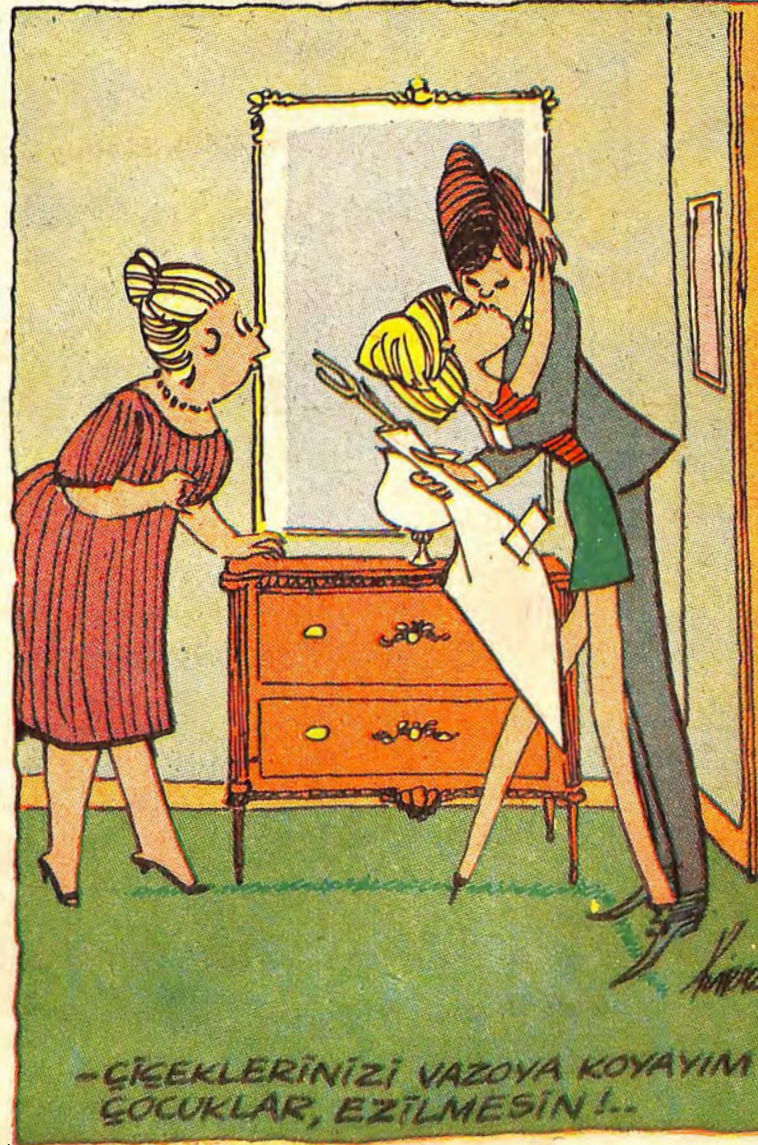
-ERKEKLER DE UZUN SAÇ
BIRAKALI MÜŞTERİLERİMİ-
Zİ BÖYLE AYIRD EDEBİLİ-
YORUM ANCAK !

-BU NE EL ÇABUKLUĞU ? YOKSA STRİPTİZ HOCASI MISINIZ ?

-NE VAR PİJAMA GİYDİRDİMSE ?
ELBİSESİNE İÇKİ DÖKÜLDÜ!..

-ÇİÇEKLERİNİZİ VAZAYA KOYAYIM
ÇOCUKLAR, EZİLMESİN !..